

NGƯỜI LẬP DỊ

 Xin chúng ta cứ đứng một lát. Lạy Chúa yêu quý, chúng con đến trước sự hiện diện Thánh của Chúa lần nữa bằng con đường cầu nguyện; trước hết, chúng con dâng lời cảm ơn vì tất cả những gì Chúa đã làm cho chúng con, và vì tình yêu lớn trong lòng chúng con dành cho Ngài và Lời Ngài. Chúa ôi, những người này, tối hôm nay, con yêu họ với cả tấm lòng, họ đã hi sinh và đến ngồi trong căn phòng nóng nực, và điều gì khác nữa, bởi vì họ yêu mến Lời Ngài.

² Và chúng con đến đây cầu nguyện cho người đau, tối nay, Chúa ôi, và những người có nhu cầu. Cầu xin đừng có một người nào yếu đuối giữa vòng chúng con khi kết thúc buổi nhóm này. Xin ban thưởng cho lòng trung tín của họ, Chúa ôi. Xin phán với chúng con qua Lời Ngài, và bổ sức cho chúng con, Chúa ôi, khi chúng con đi, chịu sự sỉ nhục. Thật là một đặc ân để làm điều này! Chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men. Xin mời ngồi.

³ Tôi không thể tìm đủ lời, dĩ nhiên, để nói lên lòng biết ơn của tôi đối với một nhóm người như thế này, đã đến và ngồi trong tòa nhà này. Tôi muốn nói, rằng, ngày mai...Hay là, chúng tôi sẽ đi qua Topeka, Kansas, cho buổi nhóm kế tiếp, và buổi nhóm đó sẽ kết thúc Chúa nhật kế tiếp. Và rồi, từ đó, chúng tôi sẽ đi đến Philadelphia.

Và, bây giờ, chúng tôi sẽ phải đi nước ngoài, qua Kenya, Tanganyika, và Uganda, trong—trong những bộ lạc ở đó. Và họ đang có một cuộc nổi dậy nhỏ hiện giờ với bộ tộc Mau Maus. Tôi không thể vào đó với tư cách là một nhà truyền giáo được, nhưng tôi sẽ cố gắng vào đó như một người đi săn. Đi vào, và họ đang chuẩn bị.

⁴ Thường thường, tôi vào đó như một nhà truyền giáo và đi săn, lần này tôi sẽ vào đó như là để đi săn, và là nhà truyền giáo. Vì thế, ở—ở đó, bằng mọi cách đi vào đó với họ. Và Anh Mattsson-Boze đang có công việc lúc đó, cố giúp tôi đi vào, bằng thủ tục cho

hợp lệ để đi săn.Ồ, thế thì, tôi đến với chuyến đi săn này, lúc ấy anh ấy sẽ nói, “Anh Branham của chúng ta đến đây rồi.” Đi đến sứ quán, “Chúng ta có thể tổ chức một buổi nhóm nhỏ ở đây được không?” Hiểu không? Điều đó giúp cho kế hoạch tiến hành bước đầu, và duy trì về sau. Vì thế chúng tôi không biết liệu chương trình có thành hay không, chúng tôi sẽ có khả năng làm điều đó, hay không. Chúng tôi đang cố gắng. Và tôi đã cầu xin Chúa, nếu có gì xảy ra mà anh ấy không thể làm, thì đó sẽ là dấu hiệu với tôi rằng tôi trở lại Jeffersonville đây và giảng bài *Bảy Tiếng Kèn*, trong khoảng tháng Bảy hay tháng Tám, tại nơi nào đó quanh đây.

⁵ Và thế thì, nếu vậy, chúng ta đang thấy ngày hôm nay, chúng tôi sẽ cố gắng thuê phòng học này ở đây mà có máy điều hòa, vì nó thật tốt và mát mẻ. Có một ngàn năm trăm- đến một ngàn tám trăm chỗ ngồi. Và có máy điều hòa, một nơi mới tinh, gần như rộng gấp năm lần trên này. Có một lần chúng tôi đã hỏi thuê, và họ đã không muốn cho chúng ta thuê. Người đàn ông mà không muốn cho chúng tôi thuê bây giờ đã bị đuổi việc. Vì vậy bây giờ, người mà thế ông ta bây giờ thì nói rằng chúng ta có thể thuê bất cứ lúc nào chúng ta cần. Vì thế chúng ta—chúng ta rất vui thuê được nó. Và vậy là chúng ta có thể mượn nó bây giờ, hoặc lúc nào đó trong tháng Bảy, và có... Bao nhiêu người sẽ cầu nguyện, nếu ý Chúa lúc này, nếu điều gì đó ngăn trở chúng ta? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

⁶ Anh em biết đấy, tôi thích Arizona. Đó là một xứ sở tuyệt vời. Tôi luôn ước ao được ở đó.

Xin anh đẩy lên cái đó lên một chút, Anh Ben, nếu được, nếu nó...Ồ, cái đó...Vâng, thưa anh. Vâng. Hay là, ai đó bước lên, sẽ bước lại gần nó chỉ một chút, bởi vì tôi vừa trở về từ...[Người nào đó nói, “Băng ghi âm, thưa các anh em.”—Bt.] Gì hả? [“Đó chỉ là những băng ghi âm.”]Ồ, chỉ là những băng ghi âm.Ồ, một cái khác ở trên đây. Tôi xin lỗi. Được rồi, Anh Ben. Vậy tôi...

⁷ Trở về từ Arizona, đến đây, khiến giọng tôi hơi khàn một chút, vì khí hậu thay đổi. Nhiệt độ ở đây chừng tám mươi bảy đến chín mươi, đôi khi độ ẩm, một trăm phần trăm. Còn ở đó thì xuống tận zero, và đôi khi, đạt đến trung bình, một phần hai

mười của một phần trăm độ ẩm. Anh em thật sự đang sống dưới một lồng ô-xi. Và rời từ điều kiện sống như thế, trở về đây, thì anh em biết thật là một sự thay đổi lớn trong cơ thể. Vì vậy điều đó thật phiền cho anh em khi phải nghe cái giọng khàn khàn này, và vân vân.

Hãy kéo nó lại chỗ cũ, nếu được, Anh Ben à. Tôi đã nhầm lẫn kéo nó lên. Tôi đã nghĩ thế, nhưng kéo nó lên ở trên *đây* ở chỗ cũ.

⁸ Bây giờ hãy cầu nguyện cho chúng tôi, mỗi người trong anh chị em. Tôi thật biết ơn anh chị em. Billy nói với tôi rằng có anh chị em nào đó đã mang đến cho chúng tôi một giỏ đào, và những món quà nhỏ mà anh chị em...Tôi thật không đủ lời để cảm ơn anh chị em. Tôi—tôi không biết làm thế nào nói hết lòng mình. Và tôi—tôi cảm thấy thật không xứng đáng nhận những món quà như thế từ anh chị em. Tôi cầu xin Chúa sẽ ban phước cho anh chị em, và tôi biết là Ngài sẽ làm, vì Ngài phán rằng, “Nếu các con làm điều này cho kẻ nhỏ mọn nhất trong những kẻ này, thì các con đã làm cho Ta vậy.” Và tôi tin chắc rằng, Ngài sẽ ban phước cho anh chị em.

⁹ Và Arizona là một xứ sở xinh đẹp như vậy, có một điều mà tôi nhớ, đó là, tất cả anh chị em. Đúng thế. Tôi nhớ hết thấy anh chị em. Tôi—tôi không quan tâm tôi đi đâu, tôi—tôi...không phải, không phải anh chị em. Tôi có bạn bè, ở khắp nơi trên thế giới, nhưng nó—nó không phải—không phải là anh chị em hết thấy. Có điều gì đó về nhóm nhỏ này mà cứ...Tôi không biết. Tôi nghĩ về họ.

¹⁰ Và ở Tucson, nó là một thành phố du lịch, anh em biết, và các giáo hội đang lôi kéo, anh em biết đấy. Thật hầu như khó. Không thuộc linh lắm; và, bởi vì có sự cạnh tranh, rất dữ dội; và điều đó làm cho càng khó khăn. Ước gì tôi có tất cả anh chị em, cộng với hội thánh, rồi sống tại đó, tôi nghĩ mọi sự sẽ ổn thôi. Hiểu không? Nhưng tôi cho là, chừng nào hội thánh này cứ ở lại sống như thế này, và anh chị em vẫn đến nhóm, thì tôi vẫn sẽ ở đây, cho đến khi Chúa Jêsus đến.

¹¹ Vậy xin cầu nguyện cho tôi, như tôi đã nói khi nãy. Tôi không muốn lập lại điều đó, nhưng khi tôi đứng trước anh chị em, tôi—

tôi thấy bối rối, và tôi thấy u buồn, và đa cảm, và cũng không bình tĩnh nữa. Tôi thì bắt đầu, như thế, vì thế tôi...nó làm lòng tôi tan vỡ bên trong. Nhưng biết rằng bất cứ nơi nào tôi có thể đi...Tôi không có một—một nhóm nào trên thế gian này, mà tôi biết về, và tôi gắn bó như nhóm này. Xin—xin Chúa cho không có gì chia lìa được chúng ta, để, trong Nước Ngài hầu đến, chúng ta có thể ở đó với nhau; là lời cầu nguyện của tôi.

¹² Ngồi tại cửa ở đây, nói chuyện với Bill Dauch cách đây chỉ một lát trước khi dẫn dắt người nào đó trở lại với Đấng Christ, lần nữa, trong căn phòng khác. Nhưng ngồi đó nói chuyện với anh ấy, chín mươi một tuổi, anh ấy nói, “Tôi—tôi yếu rồi. Mắt tôi không như bình thường nữa.”

Và tôi nghĩ, cách đây hai năm, tôi đến với anh khi anh mang chứng bệnh nghẽn tim hoàn toàn, đang hấp hối. Và chính bác sĩ mà chữa bệnh cho anh ấy, đã nói rằng anh không thể nào khỏe được, thì bác sĩ ấy đã chết. Còn Bill Dauch ngồi đây, đây, chín mươi một tuổi. Tôi nói, “Bill à, anh không còn làm được gì nữa đối với thế gian này và những việc như thế. Nhưng tôi đang cầu xin điều này, ‘Xin Chúa bổ sức cho anh,’ vì anh rất yêu mến các buổi nhóm.” Ông cụ chín mươi một tuổi đó đã đi xuyên suốt đất nước bằng ô-tô, trời nóng, khô, lạnh, không quan tâm, bất kể là gì, để nghe Lời. Xin Chúa ban phước cho linh hồn dũng cảm đó. Bây giờ tôi không...

¹³ Tôi có một lời xin lỗi nữa, về việc giữ anh em trong buổi nhóm sáng nay, trên ba giờ đồng hồ. Và tôi đã không thể giảng đầy đủ sứ điệp, bởi vì tôi cắt bớt, chừa lại một phần, bỏ bằng phần đó, đại loại như vậy. Đó là lý do mà tôi nói họ giữ cuốn bằng đó lại. Để cho tôi lấy nó lại giảng tiếp ở nơi nào đó mà thời tiết mát mẻ hay gần như thế. Và tôi—tôi—tôi có thể cảm thấy Thánh Linh, nhưng tôi đang nhìn anh chị em và tôi biết anh chị em đang quạt và biết anh chị em bị nóng nực, và—và điều đó cứ xé tôi ra từng mảnh. Tôi không muốn anh chị em chịu khổ; tôi—tôi muốn anh chị em được thoải mái. Hiểu không? Và điều đó làm tôi lo lắng.

¹⁴ Giống như, tôi thấy những người bệnh; nếu tôi không thể—nếu tôi không thể cảm thông cho những người bệnh đó, thì tôi

không thể làm điều gì có ích cho họ cả. Tôi—tôi phải cảm thông cho họ. Và đối với—với anh chị em cũng vậy; tôi—tôi cảm thông cho anh em, nếu không thì tôi không thể là anh em của anh chị em. Hiểu không? Tôi—tôi phải cảm thông cho anh chị em. Và, tôi rất cảm thông; Đức Chúa Trời biết rằng điều đó là thật.

15 Và bây giờ, tối nay, tôi sẽ dâng lời cầu nguyện cho người bệnh.

Và tôi muốn...người, và chúc phước cho những người này, và Anh Collins, và Hickerson, Anh Neville, Anh Capps, những ủy viên ban trị sự, và tất cả các anh em, được tiếng tốt đã đến, về cách anh em sắp đặt hội thánh, một cách trật tự, và cách mà mọi việc được sắp đặt đầu vào đó. Tôi rất biết ơn anh em. Xin Chúa ban phước cho anh em vì cố gắng để thực hiện một trật tự. Và hết thư này đến thư khác đến Tucson, cho tôi, “Anh Branham, nó không giống như trước đây. Thật là khác đi nhiều, một cảm nhận phước hạnh về sự Hiện diện của Đức Chúa Trời như vậy.” Và tôi—tôi biết ơn về điều đó. Xin Chúa luôn luôn ban phước cho anh em!

16 Thế thì, bây giờ, tối nay, tôi đã đọc trong Kinh Thánh ở đây một đoạn ngắn, để—để có thể đưa ra một vài lời, nói và đọc Kinh Thánh, và thế thì có lẽ hai đoạn Kinh Thánh, sau đó nói với anh em trong chốc lát và rồi cầu nguyện cho người đau. Nhưng chỉ một lát; tôi sẽ canh chừng đồng hồ, và tôi sẽ đi nhanh chóng nào tốt chừng đó. Nhưng tôi nghĩ rằng khi một đám đông người nhóm lại với nhau, mà không có đọc Lời hoặc làm việc gì đó, không có vài lời khích lệ, thì buổi nhóm sẽ không trọn vẹn.

17 Nhiều người trong anh em đang chờ đợi. Nhiều người trong anh em đã đi hàng nhiều dặm đến đây tối nay. Tôi thật là cảm phục điều đó! Làm thế nào tôi có thể nhìn thấy từng người một, và nghĩ về...Ở tại Arizona, tôi nghĩ, “Khi nào mình gặp lại anh ấy, mình sẽ đi ngay xuống và bắt tay anh ấy và ôm chặt lấy cổ anh.” Và anh em đang ngồi đây, và ai, ở đâu tôi có thể làm điều đó, anh em biết chứ? Tôi không biết phải bắt đầu từ ai đây, và điều nào...làm thế nào để gặp gỡ hết thấy anh em. Nhưng, đúng thế, tôi yêu anh em. Đức Chúa Trời cũng yêu anh em.

18 Bây giờ tôi nghĩ, nếu tôi không nhầm, thì tôi đã không—không mở ra đúng đoạn Kinh Thánh đưa ra ở đây, tôi muốn đọc

trong Cô-rinh-tô Nhất, chương 1, bắt đầu từ câu 18, và cũng đọc trong Cô-rinh-tô Nhì 12:11, để làm đề tài. Bây giờ nếu tôi có thể tìm thật nhanh, rồi chúng ta sẽ đọc, sau đó cầu nguyện và bắt đầu ngay, chỉ chia sẻ một đề tài ngắn trong vài phút thôi. Trong Cô-rinh-tô Nhất, chương 1, bắt đầu từ câu 18.

Bởi vì lời giảng về thập tự giá, thì những người hư mất cho là điên dại; song với chúng ta là kẻ được cứu chuộc, thì cho là quyền phép của Đức Chúa Trời.

Vì có lời chép rằng: Ta sẽ hủy phá sự khôn ngoan của người khôn ngoan, tiêu trừ sự thạo biết của người thạo biết.

Người khôn ngoan ở đâu? Thầy thông giáo ở đâu? Người biện luận đời này ở đâu? Có phải Đức Chúa Trời đã làm cho sự khôn ngoan của thế gian này ra rồ dại không?

Tôi xin phép trích dẫn câu đó lần nữa? “Có phải Đức Chúa Trời đã làm cho sự khôn ngoan của thế gian ra rồ dại không?” Thế thì sự khôn ngoan của thế gian là gì? Là sự rồ dại.

...có phải Đức Chúa Trời đã làm cho sự khôn ngoan của thế gian này ra rồ dại không?

Vì tại thế gian cậy sự khôn ngoan mình, chẳng nhờ sự khôn ngoan Đức Chúa Trời mà nhận biết Đức Chúa Trời, nhưng điều đó làm Đức Chúa Trời vui lòng dùng sự giảng rồ dại của chúng ta mà cứu rỗi những người đã tin cậy.

Tôi có thể đọc lại câu này lần nữa không? Xin lắng nghe kỹ.

Vì tại thế gian cậy sự khôn ngoan mình, chẳng nhờ sự khôn ngoan Đức Chúa Trời mà nhận biết Đức Chúa Trời, nên điều đó làm Đức Chúa Trời vui lòng dùng sự giảng rồ dại của chúng ta mà cứu rỗi những người tin cậy.

Vả, đương khi người Do-thái đòi phép lạ,...người Hi-lạp tìm sự khôn ngoan:

Nhưng chúng ta giảng Đấng Christ bị đóng đinh trên cây thập tự, là sự người Do-thái cho là đá vấp chân,... dân Hi-lạp cho là rồ dại;

Song le với những người được gọi, bất luận người Do-thái hay người Hi-lạp, thì Đấng Christ là quyền phép của Đức Chúa Trời, và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời.

Bởi vì sự rồ dại của Đức Chúa Trời là khôn sáng hơn người ta, và sự yếu đuối của Đức Chúa Trời là mạnh hơn người ta.

19 Và trong Cô-rinh-tô Nhì chương 12, câu thứ 11, Phao-lô nói.

Tôi đã nên kẻ dại dột trong vinh hiển; bởi anh em ép uổng tôi; lẽ ra thì anh em khen lao tôi mới phải: vì dầu tôi không ra gì, cũng chẳng thua kém sứ đồ rất lớn kia chút nào.

20 Xin chúng ta cầu nguyện. Lạy Chúa Jêsus, xin gia thêm vào vài lời này, tối nay, là những lời đã được phán trong những ngày đã qua, bởi đại sứ đồ Phao-lô, để chúng con có thể thịnh vượng bởi nghe chúng tối nay, và áp dụng cho đời sống mình, hầu cho chúng con có thể là công—công việc tay Chúa làm ra, và làm trong khuôn mẫu mà Ngài đã chọn cho chúng con. Vì chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

21 Tối nay tôi sẽ giảng ít phút thôi, ý Chúa, dựa trên đề tài về: *Người Lập Dị*. Bây giờ, đó là một đề tài thô thiển, rất thô thiển, nhưng đó là, tôi nghĩ, thật ra nó ít nhiều còn nhẹ hơn cách mà tôi muốn trình bày nó.

22 Anh em biết đấy, có quá nhiều điều, ngày nay, khiến người ta trở nên *những người lập dị*, chúng ta gọi vậy. Và sự diễn tả đó, nếu người nào chưa bao giờ nghe nó, thì nó có nghĩa là người nào đó mà “kỳ dị,” người nào đó mà “sống dị biệt” với người khác. Và không nghi ngờ gì trong chúng ta cũng có nhiều người lập dị, với người khác.

23 Và, vậy thì, tôi đã đi lần nọ trên đường phố Los Angeles, California, tôi trông thấy một người rất kỳ cục, hành động kỳ quặc. Anh ta đi tản bộ trên đường, không có gì cản trở anh cả, nhưng anh ta chỉ đơn thuần giống như đi dạo buổi chiều. Và tôi đi bên kia đường, để xem anh ta làm gì. Mọi người trên đường phố đều quay lại nhìn, cười anh ta, vì sự kỳ cục của anh.

Tôi để ý thấy anh ta có một dấu hiệu treo trước ngực. Và tôi nghĩ tôi sẽ biết mọi người đang cười về cái gì, con người kỳ cục, lập dị này. Vì thế anh ta...Tôi đã để ý anh khi mọi người nhìn anh cười cợt, họ cười nhạo anh, và—và, nhưng anh dường như có một loại cười khác hẳn, một cái cười mãn nguyện. Thiên hạ thì cười nhạo anh là lối bịch, nhưng mà anh thì dường như thỏa mãn về những gì mình đang làm.

²⁴ Ô, đó là toàn bộ vấn đề để nghĩ về, khi một người thỏa mãn với những gì người ấy đang làm là đúng. Dầu người ấy là người lập dị với người nào khác, nếu thỏa mãn với những gì anh ấy đang làm là đúng, thì cứ để người ấy sống với điều đó.

Và khi tôi đến gần người đàn ông nhỏ nhắn đó, tôi để ý trên... ngang qua ngực của người ấy ở đây, một tấm bảng nhỏ hay một tấm bảng, được viết, “Tôi là kẻ đại dột,” còn phía dưới, là, “vì Đấng Christ.” “Tôi là kẻ đại dột,” viết bằng chữ lớn; ở phía dưới, là, “vì Đấng Christ.” Và mọi người cười cợt về điều này.

²⁵ Và khi người đàn ông nhỏ nhắn chen lấn qua giữa đám đông đang nhạo cười và hành động kỳ quặc, tôi quay lại nhìn phía sau lưng anh. Có một dấu chấm hỏi to lớn trên lưng anh, và phía dưới là hàng chữ, nói, “Vậy thì bạn là người đại dột vì ai?”

²⁶ Chà, tôi—tôi nghĩ là anh ấy có ý gì ở đó, anh em biết, nhưng anh dường như thỏa lòng để làm một người đại dột cho Đấng Christ. Và đó là những gì Phao-lô muốn ông trở nên, “một người đại dột” vì cơ Đấng Christ.

²⁷ Anh Troy, trong nhóm Thương Gia Tin lành Toàn vẹn, một bạn rất tốt của tôi, anh—anh ấy làm nghề cắt thịt. Tay anh bị nhiễm phải một loại vi khuẩn nào đó từ trong thịt heo, trong khi cắt thịt heo một lần nọ. Ông, hoặc bà nào đó, có thể biết đó loại vi khuẩn là gì; nhưng nó—nó sẽ ăn dần cả người anh em. Vì thế, để cứu vãn sự sống anh, họ đã phải—phải cắt bỏ ba ngón tay của anh. Và anh chỉ còn hai ngón tay trên một bàn tay, nhưng anh vẫn tiếp tục làm nghề mổ thịt.

²⁸ Và có một người Đức nhỏ nhắn cùng làm việc với anh trong một—một cửa hàng thịt, tại Los Angeles, vì thế anh—anh ấy cố dẫn dắt người Hà-lan nhỏ bé đến với Đấng Christ. Và người ấy

nói mình là một tín đồ “Lut’eran,” và như vậy là tốt rồi đối với anh ta. Anh ta thỏa mãn rằng anh là một Cơ-đốc nhân, vì anh thuộc giáo hội “Lut’eran”, như anh đã tuyên bố điều đó. Vì vậy một đêm nọ Anh Troy có đặc ân đưa anh ấy đến nhà thờ.

²⁹ Anh ấy tên là Henry. Và Henry, trong tiếng Đức, là “Heinrich,” vì vậy họ gọi anh là “Heini.” Anh em đã nghe từ ngữ đó rồi. Anh ấy nói, “Heini, tối nay đi nhà thờ với tôi nhé?”

³⁰ “À,” anh ấy nói, “tôi nghĩ là mình sẽ đi.” Vậy là anh đi đến dự một buổi nhóm diễn hình thuở xưa nơi mà họ đang có buổi nhóm cầu nguyện, và anh thật sự bị bắt phục, dâng tấm lòng mình cho Đấng Christ.

Ô, ngày hôm sau, người Hà-lan nhỏ bé này rất vui sướng. Mỗi lần anh đi qua tòa nhà này, anh đưa hai tay lên, nói, “Ngợi khen Chúa! Cảm ơn Ngài, Chúa Giê-sus ôi!” và anh lúi cuồn sự chú ý với tất cả, của tất cả mọi người.

³¹ Anh em biết, anh ta trở nên một người lập dị trong toàn giới bán thịt. Và khi đang cắt thịt, anh suy nghĩ về Chúa, và anh bèn khóc. Anh đặt dao xuống, đi lên đi xuống các lối đi, không quá kích động, nhưng chỉ bày tỏ tình yêu với Đấng Christ, nói rằng, “Ô, con yêu Ngài biết bao, ‘Jesus ôi!’” Anh em biết, anh ấy cứ đi tới đi lui.

³² Ông chủ đi qua và thấy anh làm điều này, và khi anh đi xuống, khóc. Và, ông chủ, anh không hề để ý đến ông chủ; anh chỉ nghĩ về Chúa Jê-sus. Và anh đưa tay lên, rồi hạ xuống, nước mắt chảy dài trên má, anh nói, “Ôi Chúa, con yêu Ngài biết bao!”

Và ông chủ nói, “Heini, điều gì đã xảy ra với anh?” Ông ấy nói, “Mọi người trong—trong cửa hàng đều nói về anh. Điều gì đã xảy ra với anh vậy, Heini?”

³³ Người Hà-lan nhỏ bé ấy nói, “Ồ, thưa ông chủ!” Anh ấy nói, “Vinh hiển thay Đức Chúa Trời, tôi đã được cứu!”

Ông ấy nói, “Thế anh được cái gì nào?”

Anh ấy nói, “Tôi được cứu!” Anh ấy nói, “Tôi đi với Anh Troy đây đến dự một buổi nhóm, và tôi—tôi được cứu. Và Chúa Jê-sus đã ngự vào lòng tôi, và tôi được đầy dẫy tình yêu!”

Ông ta nói, “Hắn anh đã đến với đám người dở hơi đó.”

³⁴ Anh ấy nói “Vâng!” Nói, “Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Nói, “Cảm ơn Chúa vì những người dỡ hơi đó!” Ông ta nói, “Anh biết đấy, anh hãy lái xe xuống phố, anh đem tất cả những người dỡ hơi đi ra, các anh không có gì cả ngoại trừ một đám người ‘hỗn loạn!’”

³⁵ Ồ, tôi không biết nhưng những gì người Hà-lan làm gần như là đúng. Đem tất cả những người gàn dỡ đi à? Những người gàn dỡ là điều mà giữ nó lại với nhau. Và tôi nghĩ đó là những người nắm giữ hội thánh với nhau lúc nào đó, duy trì nền văn minh với nhau.

³⁶ Bây giờ, cách đây vài ngày, tôi trở về sau chuyến thăm viếng tại Prescott, tôi nhìn vào sa mạc và để ý thấy làm thế nào mà họ có một khu Vườn Nhật Bản tại Phoenix, và họ có các thứ hoa ở đó nữa, hoa thật đẹp. Nơi đó, khi tôi còn trai trẻ, tôi chăn bầy gia súc qua những nơi đó. Những con bò cái, đã không có cỏ, vậy nên chúng chỉ ăn trái xương rồng và đại loại như vậy.

³⁷ Và rồi tôi để ý rằng đã có một—một sự tái sản xuất với việc sử dụng sa mạc này. Và trong sa mạc chúng ta thấy rằng, có xương rồng và hoa. Và trong nhà tôi tại đó, hay căn nhà chúng tôi đang thuê; Chị Larson, tôi nghĩ là chị có mặt ở đây sáng nay, tôi đã thấy chị. Chị ấy có một luống hoa bên ngoài cửa—cửa ngôi nhà; một ít bụi. Mọi thứ có cát, vì vậy chị ấy có một ít bụi bám vào luống hoa lớn ở hai bên ngôi nhà. Và mỗi buổi sáng tôi phải ra tưới hoa đó. Nếu tôi không tưới, chúng sẽ chết. Và chúng sẽ... Và rồi, lại phải, tôi phải lấy một ít thuốc trừ sâu và phun chúng, để trừ sâu bọ; nếu không bọ rầy sẽ ăn hoa hết.

³⁸ Và rồi anh em đi một chút nữa qua bên kia, khoảng ba mươi bộ từ đó, có một số hoa đang mọc lên, từ trong sa mạc chúng mọc lên. Và anh em có thể đào xuống hai mươi bộ và nó giống như một thùng chứa bột; không có gì cả ngoài bụi đất, không có nước gì cả. Và ai phun thuốc cho chúng? Hiểu không?

Những thứ này ở trong luống hoa, nếu anh em không xịt thuốc và không tưới nước cho chúng, thì côn trùng hay sâu bọ, chấy rận, sẽ ăn chúng. Nhưng chấy rận không thể đụng đến một cây đó trong sa mạc, cũng không cần phải chăm bón hoặc tưới

nước hằng ngày; nó là một sản phẩm của Đấng Tạo Hóa. Đây là một quá trình sanh sản lai tạp.

³⁹ Và tôi nghĩ rằng, ngày nay, lý do mà Cơ-đốc giáo đã trở nên, gàn dở, với người ta; là bởi vì chúng ta có một mớ những phiên bản lai tạp chứ không phải những Cơ-đốc nhân chân chính, một đám người cần được nuôi dưỡng và phun thuốc, để ở lại trong giáo hội.

⁴⁰ Tôi có thể tưởng tượng chính Hội thánh đầu tiên, những gì họ đã có, và so sánh họ với phiên bản này ngày nay. Phiên bản này thì rẻ so với bản gốc là Hội thánh thật đầu tiên đã có, mà những người tin thô kệch nơi Đức Chúa Trời, có Chúa Thánh Linh. Anh em không chăm sóc họ. Anh em không phải vỗ về họ và bảo họ là anh em phải đem họ vào giáo hội *này*; và nếu giáo hội đó làm họ cảm thấy nhàm chán quá, họ đi đến một giáo hội khác; và anh em sẽ cử họ làm chấp sự nếu họ sẽ bỏ nơi khác mà đến đây. Đó là một phiên bản lai tạp.

⁴¹ Tôi đang suy nghĩ về bản gốc bức họa của Michelangelo, tôi tin là, về bức tranh “Bữa Ăn Tối Cuối Cùng.” Tôi nghĩ ông đã vẽ nó. Anh em nhận ra những gì bản gốc đó đáng giá chứ? Sẽ là vô số hàng ngàn đô-la, cũng chưa đựng được bản gốc đó, bởi vì nó vô giá. Nó quá giá trị quá cao! Nhưng anh em có thể mua bản sao chép của nó với giá thật rẻ khoảng hai đô-la.

⁴² Đó là lý do vì sao người ta ngày nay không hiểu được sự nghiêm khắc của những tín đồ thật, chân chính. Họ trở thành người gàn dở. Anh em biết đấy, thế giới đang chết mòn cho đến nỗi thỉnh thoảng anh em phải có một người gàn dở để giải quyết điều đó. Lấy ví dụ người nào đó xuất hiện mà sống khác một chút, anh ta là người gàn dở với thế hệ đó. Tôi đã suy nghĩ ngày nọ, ai có thể là người gàn dở đó?

Ai là người không phải là người gàn dở ngày nay? Anh em là người gàn dở với ai đó. Tôi tin rằng thế giới ngày nay hoàn toàn bị điên. Anh em biết đến một lúc mà người ta không thể phân biệt được phải và trái, hay chân thật và sai lầm nữa không?

⁴³ Anh em biết những nhà chính trị không thể phán xét đúng và sai không? Anh em có thấy họ giữ yên lặng trong việc biểu

quyết đưa Kinh Thánh trở lại trong hội thánh hoặc vào trong... Kinh Thánh trở lại trong học đường không? Họ không biết nền chính trị của họ sẽ đi về đâu. Hãy suy nghĩ về điều đó! Tôi không biết bây giờ ở Indiana như thế nào, nhưng ở bang Arizona thì chống lại luật đọc Kinh Thánh trong nhà trường. Theo tôi nghĩ thì ở Indiana cũng vậy, gần như toàn bộ nước Hoa Kỳ, bởi vì phụ nữ ngoại đạo nào đó đã thay đổi toàn bộ chương trình. Và, nhớ rằng, người ta chống lại luật đọc Kinh Thánh trong các trường công, nhưng thuế của tín hữu chu cấp cho người ngoại đạo được dạy trong trường.

⁴⁴ Hoạt động chính trị. Chúng ta cần một Abraham Lincoln khác. Chúng ta cần một Patrick Henry khác. Chúng ta cần một người Mỹ mà có thể đứng lên bất kể chính trị ở đâu, và chỉ kêu gọi mọi người biết gọi đúng, là “đúng,” và sai, là “sai.”

⁴⁵ Anh em có biết ngày nay các thầy giảng không thể thấy cái nào là đúng, Lời của Đức Chúa Trời hay là hệ phái giáo hội không? Họ không biết theo đường nào. Họ không thể xét thấy giữa đúng và sai. “Tôi biết Kinh Thánh nói điều đó, nhưng giáo hội của chúng tôi nói...” Đây, người ta không còn khả năng nhận ra đúng với sai nữa. Và điều gì trái với Kinh Thánh đều sai trật. Lời của Đức Chúa Trời là đúng, và mọi lời nói của con người là đối trá, điều đó trái nghịch lại với Nó. Và bây giờ cố gắng để sống một—một—một lần như thế, và ủng hộ cho những gì là đúng, anh em trở thành một người gàn dở.

Chúng ta hãy nhắc lại một vài nhân vật.

⁴⁶ Tôi có thể tưởng tượng tiên tri Nô-ê, trong thời vĩ đại mà ông sống; thời khoa học vĩ đại đó người ta xây kim tự tháp và tượng nhân sư, thời mà người ta đã có thể chứng minh rằng không có nước trên bầu trời, bằng nghiên cứu khoa học. Ở đây ông già này xuất hiện, và nói, “Sẽ có mưa xuống từ trời.” Nô-ê là một người gàn dở với thời đại đó. Ông trở nên một người gàn dở.

⁴⁷ Chúng ta nghĩ về Môi-se. Môi-se, khi ông đi yết kiến Pha-ra-ôn, như chúng ta đã nói sáng nay, Môi-se ra mắt Pha-ra-ôn, và nói, “Chúa sai tôi đến để đem những kẻ nô lệ này đi,” với một cây gậy trong tay, mà chống lại cả một quân đội lớn đã chinh phục cả thế giới. Pha-ra-ôn, có tất cả thiên tài khoa học trong tay,

nghĩ rằng Mô-i-se là một người gàn dở. Và, ông là một người gàn dở, đối với họ.

⁴⁸ Tôi có thể tưởng tượng tiên tri Ê-li, trong thời vĩ đại của ông, khi thời đại thần thoại của thói phong lưu đài các; khi A-háp và Giê-sa-bên cai trị thế giới, như đã có, trong thời của họ; tất cả những mốt thời trang và kiểu cách mà Giê-sa-bên muốn mặc, và cách mà bà đã khiến tất cả phụ nữ ăn mặc như bà, và bà tô vẽ mặt mày, và cứ như thế, thời trang của bà, cách mà bà ăn diện cho chính mình. Và khi lão già kỳ quặc nào đó, như Ê-li, xuất hiện và chống lại cả nước; với A-háp, thì ông là một người gàn dở. Đúng thế.

⁴⁹ A-mốt, đấng tiên tri, khi ông đến Sa-ma-ri trong thời mà Sa-ma-ri giống như Hollywood ngày nay, phụ nữ trên đường phố, chung diện, và thậm chí phạm tội tà dâm công khai, cách mà họ tán tỉnh và sống theo kiểu đó, để cho đàn ông...

⁵⁰ Hầu như là phạm tội tà dâm công khai, ngày nay, ngay trước mắt anh em. Tôi đi đến một nơi nào đó đêm nọ, mua cái gì đó để ăn, các cậu con trai và các cô gái ở đó đang ôm nhau và hôn hít giống như là tôi không biết gì cả.

Và các chị có biết, chị em của tôi, rằng đó là tiềm ẩn của tội tà dâm không? Khi một người nam hôn chị em, thì anh ta phạm tội tà dâm tiềm ẩn với chị em rồi. Các chị em đừng bao giờ để cho anh ta hôn mình cho đến khi anh chị cưới nhau, bởi vì các tuyến kích thích, của người nam lẫn người nữ, đều ở trên môi. Anh chị em hiểu không? Và khi mà tuyến kích thích của người nam và người nữ tiếp xúc nhau, thì để cho nó là nơi mà có thể, anh chị em đã thực sự phạm tội tà dâm. Và chị em đừng bao giờ để cho một chàng trai hôn mình cho đến khi lúp che mặt được mở ra khỏi mặt chị em và chị em trở thành vợ của người ấy. Đừng làm điều đó! Đó là phạm tội tà dâm. Đừng để cho tuyến kích thích giữa nam và nữ chạm nhau.

⁵¹ Tại sao một người nam không hôn một người nam ở môi, và một người nữ không hôn một người nữ, ở môi? Bởi vì các tuyến không làm việc. Trẻ con sinh ra ngoài giá thú là hậu quả của cái hôn ham muốn đó.

Vì thế hầu như tội tà dâm lộ liễu lại lan tràn, khắp nơi. Hãy nhìn trên phim ảnh và mọi thứ mà anh em thấy, sự—sự làm tình và sự—sự tán tỉnh. Chẳng ngạc nhiên khi đạo đức ngày càng—càng suy đồi! Làm sao họ có thể làm điều đó, và tự kích thích họ bằng cách hôn phụ nữ trên miệng, biết rằng đó là tội tà dâm! Đức Chúa Trời sẽ không tha thứ điều đó trừ khi các bạn ăn năn.

⁵² Và bây giờ, khi đến với, đại tiên tri này, A-mốt. Người ta nói đến ông như một trong những tiểu tiên tri bởi vì không được chép nhiều về ông, nhưng ông có Lời của Chúa. Và ông nhìn xuống trên thành phố đó, tất cả được ban cho... Trong các công viên, đàn ông ôm choàng phụ nữ, và phụ nữ ôm lấy đàn ông, giống như một Hollywood hiện đại! Và ông bước xuống đi qua thành phố đó, và nói, “Các người hãy ăn năn nếu không thì hư mất!” Ông là một người gàn dở. Hầu như ông tuyên bố chính mình là người mất trí, với họ.

⁵³ Giảng Báp-tít, khi ông xuất hiện. Đối với các giáo phái tôn giáo thời đó, ông là người gàn dở. Ông có cơ hội để trở thành thầy tế lễ, nối gót cha mình. Nhưng ông từ chối điều đó, bởi vì Đức Chúa Trời đã giữ ông khỏi giáo điều và giáo phái đó, vì công việc của ông rất quan trọng. Ông phải công bố Đấng Mê-si đến. Và vì ông cũng không có liên quan gì với người Pha-ri-si, Sa-đu-sê, hay bất kỳ cái gì, ông từ chối cả nhóm của họ, và nói, “Các người đừng bắt đầu nói rằng, ‘Chúng tôi là con cháu của Áp-ra-ham,’ vì ta nói rằng Đức Chúa Trời có thể biến những hòn đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham.” Đối với—với giới tôn giáo thời đó, ông là người gàn dở. Đúng.

⁵⁴ Khi Chúa Giê-sus đến. Đối với giới tôn giáo trong thời của Ngài, Ngài cũng là người gàn dở. Bởi vì, họ nói, “Ông là người Sa-ma-ri. Ông mất trí của Minh rồi. Ông là người điên,” nói cách khác, “một người điên đại.” Chúa và Đấng Cứu Thế của anh em, Ngài là như thế, với dân chúng.

Chẳng lạ gì, khi Phao-lô, được đào tạo bởi Ga-ma-li-ên để làm thầy tế lễ, cơ hội để ngày nào đó trở thành thầy tế lễ thượng phẩm. Và trên đường đi xuống Đa-mách, ông bị ngã xuống bởi một Ánh Sáng siêu nhiên. Và ông ngược lên, là người Do-thái,

ông biết rằng Trụ Lửa là dấu dẫn dắt dân sự của mình. Ông thưa, “Lạy Chúa, Ngài là Ai?”

Và Ngài phán, “Ta là Jêsus.”

⁵⁵ Và khi ông chịu để mất học thức của mình, ông để mất tất cả vốn thần học mà ông đã đào tạo ở các trường, và trở nên một người giảng đạo bình thường, trên đường phố, ông là người gàn dở. Ông nói, “Tôi đã trở nên một người đại dốt.”

⁵⁶ Và người ta nghĩ ông bị điên, không tự chủ được. Ông nói với Phê-tu, “Tôi không điên.” Ông chỉ biết Chúa thôi. Nhưng để biết Chúa giữa một nhóm sùng đạo...

Tôi hy vọng anh em không bỏ qua điều này. Để biết Chúa Jêsus, ngày nay, giữa nhóm người sùng đạo, anh em là người lập dị. Điều đó không thay đổi. Tôi có thể nói nhiều về điều này, nhưng tôi—tôi phải lướt nhanh để dành thì giờ cho hàng người xin cầu nguyện.

⁵⁷ Martin Luther, linh mục người Đức ấy, ngày nọ đang dự tiệc thánh, đã ném bánh xuống đất, và nói, “Đây không phải là thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ. Đây chỉ là miếng bánh mà người ta làm ra thôi.” Và ông tuyên bố, rằng, “Người công bình sẽ sống bởi đức tin.” Ông là người gàn dở, đối với giáo hội Công giáo. Họ có thể tử hình ông vì điều đó, nhưng, ông là một người gàn dở, và họ cứ để mặc ông. Nhưng, ông trở nên một người gàn dở, với thế hệ đó.

⁵⁸ John Wesley, trong thời đạo đức suy đồi trầm trọng của nước Anh. Khi mà, nếu sự phục hưng Giám Lý đã không đến... Toàn thể giới đạo đức thối nát, luân lý suy đồi khắp mọi nơi. Và giáo hội Anh giáo đã đi quá xa cho đến nỗi không còn sự phục hưng nữa; những người theo thuyết Calvin nghĩ như vậy! Và John Wesley xuất hiện trong bối cảnh này, với lời—lời kêu gọi về sự nên thánh, từ bỏ lối sống vô đạo đức. Ông trở nên một người gàn dở.

⁵⁹ Trích dẫn Ông Wesley, đã có lần, trong sách của ông. Ông đang đi xuống phố, và một người thuộc giáo hội Anh quốc... Người ta đều nghĩ rằng John Wesley bị điên, vậy nên người đó đứng chặn đường. Ông Wesley là một người nhỏ nhắn. Gã to cao

kia nghĩ rằng mình sẽ chặn đường người nhỏ bé kia lại, nên cứ đứng giữa đường. John Wesley tiến tới và nói, “Xin lỗi, thưa ông, xin tránh cho tôi đi được không? Tôi đang vội.”

Và tín đồ Anh giáo này nói với ông, “Tôi không nhường đường cho một tên khờ dại đâu.”

⁶⁰ Ông Wesley lịch sự lấy mũ xuống, rồi đi vòng quanh người kia; nói, “Tôi luôn luôn thế.” Vậy, anh em thấy, đó là người gàn dở; một người sống cho Đấng Christ; còn người kia sống cho giáo hội.

Cho nên, anh em là người gàn dở của người nào đó, lúc này.

⁶¹ Khi những người Ngũ tuần xuất hiện, cách đây năm mươi năm. Người ta nói, “Họ điên cả rồi!” Họ là những người gàn dở, đúng thế, bởi vì họ lên án tất cả sự mục nát đã có trong các thời đại hội thánh vào lúc đó khi họ xuất hiện.

Nhưng những người Ngũ tuần đã làm gì? Đi trở lại lần vào vũng bùn mà họ đã đi ra, quay lại ngay với sự thối nát giáo phái. Anh em biết điều gì không? Đó là thời điểm cho một người gàn dở khác. Vâng. Thời điểm cho một người gàn dở khác. Đúng thế.

⁶² Để ý, một đai ốc, trước khi có một đai ốc, thì có một cái bu-lông phù hợp với cái đai ốc đó. Và đai ốc đó lắp vào cái bu-bông đó; nếu không, thì nó không thích hợp. Để ý. Tất cả những người được lắp vào, trong thời của—của Nô-ê, được xâu vào sứ điệp Phúc âm; Nô-ê, người gàn dở, kéo họ vào tàu. Điều đó tùy thuộc vào sự đáp ứng của anh em, anh em được lôi cuốn vào điều gì. Nếu anh em bị thế gian lôi cuốn, thế gian sẽ kéo anh em đi. Nếu anh em được Lời kêu gọi, Lời sẽ lôi kéo anh em. Nó tùy thuộc vào điều gì lôi cuốn anh em, anh em sẽ đi theo người gàn dở nào.

⁶³ Nhưng Nô-ê, là một cái đai ốc với Lời của Đức Chúa Trời, một người gàn dở đối với thời đại khoa học ấy và đối với thời đại tôn giáo mà ông đang sống, ông kêu gọi họ, vào trong con tàu, để được cứu. A-men. Những người mà được định trước, cái bu-lông được làm trước cho cái đai ốc. Bu-lông đó phải được lắp vào với đai ốc.

⁶⁴ Vậy, Sa-tan, nó cũng có một bu-lông và đai ốc, bu-lông và đai ốc thuộc các vương quốc của thế gian này.

Pha-ra-ôn cũng thật là quá gàn dở với Nô-ê, hay với Môi-se, cũng như Môi-se là gàn dở cho Pha-ra-ôn. Pha-ra-ôn, với tất cả những mảnh lối khoa học của mình, đã kéo cả dân tộc ông theo chính ông. Nô-ê, bởi là người gàn dở cho Đức Chúa Trời, lôi kéo hội thánh đến miền đất hứa. Tùy thuộc vào cách mà anh em được xâu vào. Ông kéo hội thánh ra khỏi xứ Ai-cập; như Nô-ê kéo hội thánh ra khỏi thế gian, vào trong con tàu. Môi-se kéo hội thánh ra từ Ai-cập, đến với đất hứa của Đức Chúa Trời.

⁶⁵ Chúa Jêsus đã phán. Vậy thì, hãy thận trọng, bởi vì những đai ốc và bu-lông này trông giống nhau rất nhiều. Hãy coi chừng sợi chỉ đó. Ma-thi-ơ 24:24, Ngài phán, “Nó sẽ lừa dối chính những kẻ được Chọn.”

Bây giờ, người—người Mỹ và cả giáo phái toàn cầu cần một người gàn dở.

⁶⁶ Tín đồ Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, họ bị phân tán trong *điều này, điều kia*, và chống đối nhau. Và, rất cuộc, họ đều bị xâu vào cùng một bu-lông. Vì thế Đức Chúa Trời đã cho họ một cái bu-lông, và gởi đến cho họ một đai ốc, là Hội đồng Giáo hội Thế giới. Nó sẽ kéo họ lại với nhau. Đúng thế. Chắc chắn nó sẽ vậy. Nó sẽ kéo họ lại với nhau, Hội đồng Thế giới.

⁶⁷ Anh em biết, nó đã có, ở đây cách đây không lâu...Không thể có điều gì, một nguyên cơ, xảy ra, mà không có lý do. Phụ nữ muốn cởi áo quần của họ ra. Họ muốn mặc quần đùi. Họ muốn vẫn thuộc về giáo hội. Họ muốn mặc những đồ tắm hai mảnh này, hay là bất cứ thứ gì anh em gọi. Họ muốn làm điều đó, và họ muốn vẫn thuộc về giáo hội; họ muốn la hét, reo hò, và nhảy múa; thờ phượng, đó là một sự thờ phượng.

⁶⁸ Bây giờ, nếu tôi còn thì giờ, tôi sẽ chứng minh điều đó với các bạn. Đó là sự thờ phượng ma quỷ, nhảy múa như thế và làm những việc đó. Tôi có thể chứng minh điều đó với các bạn, ở trong xứ ngoại giáo. Họ muốn thờ phượng, và duy trì lời chứng của họ và vẫn ở lại trong giáo hội. Vì thế Đức Chúa Trời cho họ một người gàn dở, hai hoặc ba người trong họ; một người tên là Elvis Presley; một người là, Pat Boone, và Ernie Ford; có thể hát thánh ca và mọi thứ khác, và vẫn tuyên bố mình là Cơ-đốc nhân. Đó là một người gàn dở. Nó không dẫn đến Lời. Đúng.

Vậy thì, tôi đã nói là tôi sẽ chia sẻ trong nửa tiếng, và quá giờ rồi. Dẫu vậy, xin hãy nghe.

⁶⁹ Thế gian muốn một đái ốc. Ma quỷ thấy họ kiếm nó. Họ đã bị lấp cho nó rồi.

Nhưng, trong khi thế gian đang bị lấp cho một đái ốc, thì có một dân được gọi là Nàng Dâu. Nó cũng được lấp vào. Cũng chắc như tôi đang đứng đây, Đức Chúa Trời sẽ sai đến cho họ một người gàn dở mà sẽ kéo Nàng Dâu ra khỏi sự hỗn độn này, để vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. Nó sẽ là một người gàn dở hấp dẫn mọi người bởi Lời.

⁷⁰ Cách đây một vài ngày, một người chỉ trích, nói với tôi, tại Tucsson. Người đó nói, “Anh biết không, một số người thì cho anh là người gàn dở, còn những người khác thì tôn anh là thần.”

Tôi nói, “À, điều đó cũng được thôi.” Tôi biết là anh ta đang cố chỉ trích tôi. Hiểu không?

⁷¹ Anh ta nói, “Người ta nghĩ anh là thần thánh.”

⁷² Tôi nói, “Ồ, chỉ...” Tôi biết là người ta không nghĩ vậy. Nhưng tôi—tôi biết là anh ấy không hiểu điều đó, vì anh đang châm chọc người khác, anh em thấy đó. Vì vậy tôi biết anh ta không hiểu, anh ta không biết điều đó. Vì thế tôi bèn nói, “Điều đó không quá xa rời với Lời của Đức Chúa Trời. Phải không?”

Đấy, chỉ để anh—chỉ để anh ấy biết rằng chúng ta không sai lạc. Chúng ta biết mình đang đứng đâu. Chúng ta biết mình đang giương loại buồm gì, và loại gió gì đang thổi nó. Chúng ta biết điều gì đã thu hút chúng ta, và sự gàn dở của chúng ta là gì. Và chúng ta biết mình đang đứng như thế nào.

Tôi nói, “Điều đó không trái ngược với Lời của Đức Chúa Trời, rất nhiều. Phải không?” Tôi nói, “Hãy nhớ, khi Đức Chúa Trời sai Môi-se đến với dân Y-sơ-ra-ên, Đức Chúa Trời làm cho Môi-se nên một thần, đúng vậy; và, cũng làm cho A-rôn, anh người, trở nên một tiên tri. Đúng thế. ‘Tất cả các tiên tri,’ Chúa Jêsus phán, ‘đều là thần.’ Họ là các thần; những con người.” Đúng thế. Đức Chúa Trời muốn nói điều đó cách ấy.

⁷³ Xin hãy nghe, Lời mà chúng tôi giảng và lời mà tôi nói sáng nay, “Đức Chúa Trời ẩn mình trong lớp da, da cá nược, Đức Chúa

Trời ẩn mình đằng sau lớp da con người.” Hiếu không? Đó là những gì Ngài đã làm. Khi Đức Chúa Trời biểu hiện ra trong thế gian, Ngài ẩn mình sau một bức màn, đằng sau lớp da của một Người gọi là Jê-sus. Ngài ẩn mình và che giấu đằng sau lớp da của một người gọi là Mô-i-se, và họ là các thần, không phải những Đức Chúa Trời; nhưng họ là Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời có một, chỉ thay đổi mặt nạ của Ngài, đều làm cùng một công việc mỗi lần, đem Lời này đến. Xem đây, Đức Chúa Trời hành động theo cách đó. Ngài biết con người ấy phải thấy được điều gì đó; có trong mỗi người chúng ta được sinh ra trên đời.

⁷⁴ Như tôi đã nói với anh em sáng nay, không ai dám đi theo Mô-i-se theo vào trong đó. Đức Chúa Trời không bao giờ trao một trọng trách cho hai người. Ngài luôn luôn, chỉ trao cho một người thôi. Không ai dám giả mạo Mô-i-se. Ấy là sự chết, cái chết tự nhiên, nếu thử bắt chước ông, để đi vào trong Trụ Lửa đó với ông. Vì thế không phải mọi người đều được...Anh em không được sanh ra cách ấy, để đột phá vào trong sự siêu nhiên.

Nhưng Đức Chúa Trời đặt để một người nào đó trên thế gian để đại diện cho Ngài, như một đại sứ từ Ngài. Và đại sứ đó được quyết định, bởi Đức Chúa Trời, để đi vào trong sự siêu nhiên phi thường vĩ đại, và phân biệt, và mang ra những điều mà tâm trí xác thịt không thể nhận biết được. Nó mang ra sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời, báo trước những việc hiện có, những việc đã có, và những việc sẽ xảy ra. Thực chất của điều đó là gì? Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ẩn mình đằng sau lớp da, da con người. Hoàn toàn chính xác.

⁷⁵ Sam Connelly sống ở Tucson. Ông ấy đã từng đến đây, nhiều năm trước, với Ông Kidd, và được chữa lành; khỏi một ung độc mọc trong nhiều năm. Khi tôi đi ra đó mùa thu năm ngoái, Sam bị—bị sỏi thận mà chuyên gia ở đó, tại—tại Tucson, đã xét nghiệm nó. Nó to như một hòn sỏi lớn. Anh Sam Connelly... Nhiều người trong anh em ở đây biết anh ấy; anh ở Ohio đến. Và anh đi đến bác sĩ, và ông ấy nói, “Sam, tuần tới hãy chuẩn bị sẵn sàng; tôi sẽ lấy hòn sỏi ra,” hai ngày sau đó.

Anh ấy nói, “Tôi có thể không lấy sỏi ra được không, bác sĩ?”

Ông ấy nói, “Không thể được. Hòn sỏi quá lớn.”

⁷⁶ Thế là anh ra xe hơi và lái về nhà. Sau đó anh gọi tôi; anh ấy nói, “Tôi muốn anh đến cầu nguyện cho tôi, Anh Branham.” Tại sao anh ấy gọi tôi về việc như vậy? Và tôi bắt đầu cầu nguyện cho anh.

⁷⁷ Tôi nói, “Sam, ấy là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, hòn sỏi sẽ tự nó đi ra.”

⁷⁸ Và sáng hôm sau anh đem hòn sỏi đến cho bác sĩ. Và ông ấy nói, bác sĩ nói, “Ông Connelly, tôi không hiểu nó xảy ra như thế nào.”

⁷⁹ Và anh ấy nói, “Tôi là một người tin nơi Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời đã dời hòn sỏi cho tôi, lấy nó ra khỏi tôi.” Người ấy hầu như không thể tin được điều đó, bác sĩ ấy. Thật không gì hơn giống như ông có thể tin khối u lớn đã biến mất khỏi sườn vợ tôi vậy. Anh em biết về điều đó, đấy. Vì vậy ông nói...

⁸⁰ Khoảng sáu tháng sau, nghĩa là khoảng ba...khoảng hai tuần trước, hay ba tuần trước, Sam Connelly ngã bệnh vì chứng đau tim rất nặng. Và tôi không biết chính xác bệnh gì, nhồi máu cơ tim, hoặc là chứng nghẽn tim, hay là gì nữa. Nó là căn bệnh rất nguy hiểm...Nó sẽ không...Bạn không thể qua khỏi, khi người ta đã khẳng định chứng bệnh đó. Một cơn đau tim, và tim anh bị nghẽn. Và hai chân anh sưng phồng lên cho đến nỗi mắt cá chân to hơn hai bắp chân, lên trên cao đây chung quanh hông của anh. Vì thế họ mang anh đến bác sĩ. Bác sĩ nói, “Hãy mang anh ấy về nhà, cách bình an, hoặc là mang anh đến bệnh viện.”

Sam nói, “Tôi không muốn đến bệnh viện!”

Bác sĩ nói, “Hãy đem anh ấy về nhà và để anh nằm trên giường, và đừng xê dịch đầu, tay, hoặc chân, trong sáu tháng.” Nói, “Anh có thể chết bất cứ lúc nào.”

⁸¹ Và Anh Norman gọi. Rồi chúng tôi đến ngay đêm ấy, để thăm Anh Sam. Và khi chúng tôi cầu nguyện cho anh, và Chúa đã phán.

Và sáng hôm sau, Sam đến phòng khám của bác sĩ, với đôi chân co duỗi, đứng trước mặt bác sĩ, và nói, “Nhìn tôi này, bác sĩ!”

Và bác sĩ bảo anh nằm xuống đo điện tâm đồ, rồi ông nói, “Thật tôi chẳng hiểu nổi.” Ông nói, “Anh cứ trở về tiếp tục làm việc đi.” Ông nói, “Anh thuộc giáo hội nào vậy?”

Anh ấy nói, “Tôi không thuộc giáo hội nào cả.”

⁸² Ông ấy nói “Anh không thể nào là Cơ-đốc nhân mà lại không thuộc về giáo phái nào. Anh phải thuộc về một giáo phái nào đó.” Đấy, đó là tất cả những gì mà vị bác sĩ biết. Sam là người gàn dở, đối với ông ta. Và ông là người gàn dở, đối với Sam, khi hỏi Sam một câu như thế.

Rồi điều gì đã xảy ra? Sam đến, và anh ấy nói, “Tôi có thể nói gì với người nào hỏi tôi như thế, Anh Branham?”

⁸³ “Bảo họ rằng anh ‘thuộc về một hội thánh và Hội thánh duy nhất.’ Anh không gia nhập Nó. Vì nó không phải là một giáo phái. Anh được sinh ra trong Nó.”

⁸⁴ Cách đây khoảng sáu tháng, một phụ nữ nhỏ nhắn, dựa vào ngực Chị Norman. Tôi quên tên chị ấy, phụ nữ rất đẹp nhỏ nhắn khoảng ba mươi tuổi. Chị và chồng đã ly thân, chị ấy mang chứng bệnh bạch cầu. Và trong tình trạng đó chị khó lòng mà đi lại. Và cuối cùng thì bệnh càng tệ hơn cho đến nỗi bác sĩ bảo chị ấy phải nằm trên giường. Và các bác sĩ đã đến thăm cho đến khi giờ ấy đến. Họ cho rằng chị sống cho đến thứ Tư kế tiếp. Chị sẽ chết vào ngày thứ Tư. Và Bà Norman bằng cách nào đó đã đỡ chị ấy ra khỏi giường, đưa chị qua, và phải giữ chị ngồi trên một cái ghế. Và khi chị ngồi đó, ngã tới ngã lui, và người chị xám ngắt; da mặt vàng vọt, vì chứng ung thư, bạch cầu.

Tôi nói, “Ồ, tôi có thể cầu nguyện cho chị, chị ơi.”

Chị ấy cố gắng nói, và nước mắt ràn rụa, chị nói...

Tôi—tôi nói, “Chị là Cơ-đốc nhân phải không?”

Chị ấy nói, “Tôi là tín đồ Giám lý.”

Tôi nói, “Tôi—tôi hỏi chị có phải là Cơ-đốc nhân không.”

Và chị nói, “Ông muốn nói thuộc về giáo hội Cơ-đốc phải không?”

⁸⁵ Tôi nói, “Không, thưa chị. Ý tôi muốn nói, chị có được sanh ra bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và yêu Chúa Jêsus không?”

Chị ấy nói, “Ồ, tôi luôn luôn thuộc về hội thánh.”

⁸⁶ Tôi nói, “Nếu Chúa cho chị sống, thì chị có hứa với tôi rằng chị sẽ trở lại với tôi để tôi chỉ cho chị thấy đường lối của Chúa rõ ràng hơn không?”

Chị ấy nói, “Tôi hứa với Chúa bất cứ điều gì, nếu Ngài cứu tôi. Tôi sẽ hầu việc Ngài.”

⁸⁷ Ngay lúc ấy một khả tượng đến, nói rằng, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đừng sẵn sàng; hãy gạt bỏ mọi sự về cái chết của người, vào ngày mốt.” Đó là ngày thứ Hai, và bác sĩ nói chị ấy chết ngày thứ Tư. “Người sẽ không chết.”

Chủ nhật tuần trước, một tuần trước Chúa nhật này, tôi ngồi với chị ấy trong phòng. Nhận ba mươi mấy đồng bằng; bác sĩ nói không có một dấu hiệu nào của chứng bạch cầu trong chị nữa. Và chị muốn biết; và tôi gửi chị đến chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, trong một cái hồ tưới, đường lối của Chúa. Có lẽ là một người gàn dở, nhưng, “Nếu Ta bị treo lên khỏi đất, Ta sẽ kéo mọi người đến với Ta.”

⁸⁸ Tôi đến thăm, chàng thanh niên đã thường mua băng ghi âm ở đây, Leo Mercier. Anh ta có một cái sân đậu xe. Và tôi đã cầu nguyện tại đây cho một số người. Và tôi cầu nguyện cho một phụ nữ tên là Lokar, tôi tin là vậy. Và chị ấy đã mười bốn lần phẫu thuật vì bệnh ung thư, và bác sĩ đã thả tay. Và được cầu nguyện cho, tôi bảo chị ấy rằng chị sẽ không chết, nhưng chị sẽ sống. Và không có một dấu vết gì về chứng bệnh ấy nữa. Và bởi vì thế, hai mươi tám thành viên trong gia đình chị đứng đó, được cứu và được đầy dẫy Đức Thánh Linh. Có thể là một người gàn dở, nhưng nó đang kéo tất cả những người đến với Ngài, điều đó sẽ đến. Điều đó gắn liền với Lời. Anh em hiểu điều tôi muốn nói không?

⁸⁹ Tôi có nhận một lá thư, ngày hôm kia, còn nằm ngay đằng kia trong tập hồ sơ. Mùa thu vừa qua, trong một chuyến đi săn... hay là, mùa xuân năm ngoái, cách đây một năm. Chúng tôi đi săn cùng một chàng trai thổ dân da đỏ Anh-điêng, tên là Oscar trên đường quốc lộ; ấy là nơi Thiên sứ của Chúa, tôi đã kể với anh em, ngang qua đây, sẽ đem đến con tuần lộc và—và con gấu

xám đầu bạc. Hết thấy anh em đều nhớ nó. Rồi chàng trai đó, khi tôi đi vào...Cậu ấy bước vào lều, mùa xuân năm ngoái. Và khi Bud nhờ tôi cầu xin ơn phước, (cậu ấy cởi găng tay ra; cậu ấy đang lái xe), cậu lại mang găng tay vào rồi chuẩn bị đi ra. Cậu là người Công giáo. Cậu không có liên quan gì với Nó.

⁹⁰ Mùa thu năm ngoái, khi cậu ấy có thể, đứng bên cạnh tôi... Khi mẹ cậu trở lại đó, hấp hối vì cơn đau tim, cậu ấy nói, “Ông sẽ đến và cầu nguyện cho bà ấy chứ?” Tôi quay lại trong căn lều nhỏ bé này của những người thổ dân Anh-điêng ở đó. Và tại đó, tất cả họ vây quanh người mẹ, bà đang hấp hối, không nói được một lời nào tiếng Anh nào cả. Và Chúa Thánh Linh giáng xuống và phán với người mẹ, qua một người thông dịch, là con gái bà, những gì đã xảy ra, điều đã có. Thậm chí gọi tên bà, và bảo bà đã làm gì, và bà được sanh từ bộ lạc nào, và cách mà điều này sẽ xảy ra như thế nào. Và người mẹ được chữa lành ngay.

⁹¹ Và sáng hôm sau khi tôi trở lại thăm họ, khi tôi đi ra, cởi cừu đi trở lại bốn mươi dặm, đến nơi thấy hết thấy họ đang ngồi ở đó, bà ấy...cởi ngựa về để phơi thịt nai. Và tôi nói, “Đêm qua khi cầu nguyện, tôi nói, ‘Lạy Cha chúng con ở trên Trời.’” Tôi nói, “Chị Louise à, tôi—tôi...Đó là lời cầu nguyện của người Công giáo. Tất cả các bạn đã bắt đầu lời cầu nguyện như vậy, và thế thì, dĩ nhiên, tôi để các bạn làm vậy.” Và tôi nói, “Bây giờ tôi sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời. Chúng ta không nói những lời cầu nguyện; mà chúng ta cầu nguyện.”

⁹² Bà ấy nói, “Chúng tôi không còn là người Công giáo nữa.” Bà ấy nói, “Chúng tôi tin như ông tin. Chúng tôi muốn ông làm báp-têm cho tất cả chúng tôi như cách ông thường làm. Chúng tôi muốn có Thánh Linh.”

⁹³ Trong chuyến đi về...Chàng trai vốn đã làm mất những con ngựa của mình, trước đó mấy tháng, mà không thể tìm thấy chúng. Và người dẫn đường nói oang oang với cậu, rằng, “Oscar, tốt hơn là đừng tìm những con ngựa ấy nữa. Những con gấu, nhiều gấu xám, chắc hẳn ăn thịt chúng lúc này rồi.”

Và cậu ấy cứ đứng gần tôi. Và cậu ấy nói, đêm nọ, cậu ấy nói, “Anh giúp tôi một việc nhé?”

Tôi nói, “Được.”

Cậu nói, “Anh Branham, cầu nguyện Chúa. Xin Chúa cho lại tôi mấy con ngựa đó.”

Tôi nói, “Bud nói gấu ăn thịt chúng rồi.”

Cậu ấy nói, “Anh Branham, cầu xin Chúa. Xin Chúa cho lại Oscar những con ngựa.”

Tôi nói, “Cậu tin điều đó, Oscar?”

Cậu nói, “Cháu tin. Đức Chúa Trời chữa lành cho mẹ cháu. Chúa Trời sẽ cho ông biết con gấu ở đâu, bầy thú ở đâu. Đức Chúa Trời đó, biết bầy thú ở đâu, biết những con ngựa của cháu ở đâu.” Hiểu không?

⁹⁴ Cách đây một năm, trong khi đang đứng phía sau với Fred Sothmann, anh ấy có mặt ở đây tối nay, Bill Paul, con trai tôi. Thánh Linh giảng xuống. Tôi nói, “Oscar, cháu sẽ tìm được những con ngựa của cháu. Chúng sẽ đang đứng trong tuyết.”

Bức thư còn nằm đó, viết cho tôi tuần trước, tôi nhận nó hôm thứ Sáu, đến ở đây. Nó đang nằm trong tập tài liệu đó lúc này. “Anh Branham, Oscar tìm thấy những con ngựa đang đứng trong tuyết.”

⁹⁵ Chúng đã sống như thế nào, không ai biết. Ở đó, chàng trai ấy... Vào thời điểm này của năm, tháng Sáu, có quá nhiều tuyết ở đó vẫn dày đến hai mươi hoặc ba mươi tấc tây quanh chúng. Làm thế nào mà chúng vẫn ở đó qua mùa đông, trong hẻm núi này? Oscar có thể đến đó, bằng giày trượt tuyết, nhưng, dĩ nhiên, cậu không thể cho mấy con ngựa mang giày được. Nhưng cậu ấy đã tìm được chúng, theo Lời Chúa. Điều đó giống như một việc gần đở; chỉ một lần tin! Tỳ thuộc vào ống dẫn của anh em như thế nào.

⁹⁶ Vậy thì, nó sẽ không gắn liền với một giáo phái. Nó chỉ gắn liền với Lời mà thôi. Nhưng có một số người trên thế giới tin Lời đó! Lời sẽ khiến một người gần đở bao bọc Nàng Dâu ra khỏi nơi đây, được len lỏi qua, vì Nàng Dâu và Chàng Rể là một. Và Đức Chúa Trời là một, và Lời là Đức Chúa Trời! Nó sẽ phải được dẫn đến với Lời, và Nó sẽ kéo Nàng Dâu ra khỏi những giáo phái này.

⁹⁷ Đúng thế, ông ấy muốn chỉ trích tôi. Anh em biết, điều này nhắc tôi về việc nói chuyện, sáng nay, Đức Chúa Trời ẩn mình dưới lớp da, lớp da của con người.

⁹⁸ Tôi xin kể một câu chuyện ngắn, và rồi kết thúc; xin lỗi vì tôi đã giữ anh chị em ở đây đã bốn mươi lăm phút lúc này. Có một nhà, mái ấm Cơ-đốc nhân, và có một...Tôi đã nói điều này với người phê bình này. Và trong nhà này có...Họ tin Đức Chúa Trời. Họ có một cậu con trai, cậu bé sợ rằng mình sẽ bị chết trong một trận bão. Sấm chớp, ồ, cậu ấy thật sợ đến chết trong trận bão. Cậu bé đã chạy đến nấp dưới cái bàn, bất cứ nơi nào, khi trời sấm chớp.

Vì vậy đêm nọ có một trận bão lớn thổi qua nông trại, và nơi họ sống, cây cối bị gió thổi, và sấm chớp dữ dội, hoành hành đến quá nửa đêm. Người mẹ nói với Junior, nói, “Này, Junior, con hãy lên gác và đi ngủ.” Nói, “Nào, đừng sợ. Đi lên gác đi.”

⁹⁹ Vậy cậu bé Junior, trong bộ đồ ngủ, bước lên gác, nhìn lui, gằn khóc. Cậu nằm xuống, cố ngủ, trùm đầu lại. Cậu không tài nào ngủ được; sấm chớp quanh cửa sổ. Vì vậy cậu gọi, “Ồ, mẹ ơi,” nói, “lên đây ngủ với con.”

Ồ, bà ấy đáp, “Junior, không có gì phải sợ. Sấm chớp đó không đụng đến con đâu.”

Cậu nói, “Nhưng mẹ ơi, lên đây ngủ với con.”

¹⁰⁰ Vì vậy người mẹ bước lên gác và nằm trên giường, với đứa con trai của mình. Và bà nói, “Junior, con trai của mẹ, mẹ muốn bảo con đôi điều.” Bà nói, “Junior, chúng ta là gia đình Cơ-đốc. Chúng ta tin nơi Đức Chúa Trời, và chúng ta tin rằng Chúa che chở chúng ta trong cơn bão. Chúng ta tin điều đó. Và chúng ta tin rằng Chúa chăm sóc con cái của chính Ngài.” Và nói, “Mẹ muốn con tin điều đó, Junior à. Rằng, đừng sợ. Đức Chúa Trời ở với chúng ta, và Ngài sẽ che chở chúng ta.”

¹⁰¹ Junior yên lặng một lát. Cậu ấy nói, “Mẹ ơi, con cũng tin điều đó.” Cậu ấy nói, “Nhưng khi sấm chớp đến quá gần cửa sổ, con muốn cảm thấy được Chúa có da trên Nó.”

Vì thế tôi nghĩ rằng phần nhiều người lớn chúng ta cũng suy nghĩ như vậy. Đức Chúa Trời, với da trên Nó! [Bằng trống—Bt.]

Đức Chúa Trời, với da trên Nó! Nó có thể nghe như một người gàn dở, với thể gian, nhưng điều đó đã kéo mọi người đến cùng Ngài.

Xin chúng ta cầu nguyện.

¹⁰² Lạy Cha Thiên thượng, như câu chuyện ngắn về—về những kinh nghiệm đó, đôi khi chúng xảy ra vì một lý do. Và ấy là, tuy nó thật là thô thiển, nhưng chúng con hiểu nó trong ngôn ngữ mà nó đã xảy ra. Vì vậy chúng con cảm ơn Ngài, tối nay, Chúa ôi, rằng—rằng Đức Chúa Trời có thể ngự chính Ngài trong chúng con. Chúng con biết ơn rằng đã có một của lễ chuộc tội, Huyết của Đấng công bình, là Chúa Jêsus; Đấng là sự đầy đủ của Đức Chúa Trời, sự đầy đủ của bốn thể Đức Chúa Trời, mà Ngài đã hi sinh mạng báu của Ngài; không phải Ngài bị cất mạng sống đi, nhưng Ngài vui lòng hy sinh, hầu cho chúng con có thể tận hưởng Ngài trong sự đầy đủ của sự Hiện diện Ngài, trong vinh quang Shekinah mà Ngài trong sống trong; để linh hồn chúng con có thể được nên thánh bởi Huyết đó, hầu cho Chính Chúa Thánh Linh lớn có thể sống trong chúng con. Và chúng con trở nên những giáo sư, những tiên tri, và vân vân, với dân sự, với những ai thiếu thốn, Chúa ôi; những sự ban cho của Đức Chúa Trời; Chính Chúa bày tỏ, chiếu sáng ra những ân tứ lớn lao của Chúa, trong sự hiện diện của thời hiện đại này.

¹⁰³ Và sự tỏ bày thô thiển này, Chúa ôi, của một người gàn dở. Và chúng con biết, rằng trong thời đại này, lúc nào đó khi thế giới lún sâu trong vũng bùn như giáo hội là ngày nay, chỉ gia nhập những giáo hội mới và giáo phái mới. Một người đến với Lời thì bị xem là người gàn dở, người mất trí. Như đại sứ đồ Phao-lô, người được đào tạo để trở nên nhà thần học, thầy tế lễ, tuy nhiên ông nói ông đã trở nên rồ dại, vì vinh hiển của Chúa. Ông đã từ bỏ học thức của mình, mà người ta có thể...lắng nghe những lời văn chương bóng bẩy của ông. Và ông nói ông không đến với mọi người bằng những lời diễn thuyết khéo léo và sự khôn ngoan của con người, hầu cho đức tin của họ sẽ đặt vào đó. Cách mà ngày nay hội thánh đã quay lại với điều đó, như ông đã nói tiên tri, “Sau khi ta đi, sẽ có muông sói đến, không phải để nuôi bầy.” Nhưng ông nói ông đến với họ, “bằng quyền phép và sự tỏ ra

của Thánh Linh,” để đức tin của họ sẽ dựa vào Đức Chúa Trời. Lạy Cha, ông đã trở nên một người đại dột, đối với thế gian, để biết Chúa Jêsus.

¹⁰⁴ Và ngày hôm nay chúng con cũng vậy, Chúa ôi. Có những người đang ngồi ở đây bị xem là điên dại, bởi vì họ sẵn sàng tin cậy Chúa để được chữa lành, cho nơi đến Đời đời của họ. Đặt danh tiếng họ ở chỗ lâm nguy, khi thờ phượng Ngài. Cảm tạ Ngài, ngợi khen Ngài, dâng tự do với tâm thần họ, để thờ phượng Ngài; họ bị xem là điên rồ. Nhưng Ngài phán, rằng, “Sự—sự rồ dại của Đức Chúa Trời,” nếu chúng con là những kẻ rồ dại, “là mạnh hơn và khôn ngoan hơn sự khôn ngoan của con người; vì con người, bởi sự khôn ngoan, không biết Đức Chúa Trời. Nhưng qua sự ngu dại của sự giảng dạy đó, mà nó làm vui lòng Chúa để cứu những người mà có thể được cứu.” Chúng con cầu xin, Chúa ôi, để Tác Giả vĩ đại của Lời này sẽ đến tối nay và chữa lành người đau, cứu kẻ hư mất. Chúng con cầu xin như Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

¹⁰⁵ Tôi đang ví sánh Đức Chúa Trời, để anh em sẽ không bị nhầm lẫn với những điều tôi đã nói hôm nay; Đức Chúa Trời là Viên Kim Cương vĩ đại, là Đấng Vĩnh Hằng.

Và khi một viên kim cương được lấy ra từ những khối đá xanh ở Phi Châu, tôi đã ở tại các hầm mỏ và xem người ta làm việc trong...cách mà họ xử lý và lấy những viên kim cương ra, cách họ đưa chúng qua chiếc máy mài giữa, rồi cho ra những viên kim cương sáng chói xanh rờng, kim cương đen. Chúng không có nhiều hình dạng lắm, một số hình dạng nào đó thôi. Chúng chỉ là một khối đá lớn. Và, thật sự là, chúng chẳng sáng chói gì cả vào lúc đó. Chúng chỉ là một viên kim cương, viên đá; tròn, nhẵn nhụi, rất nhiều trong chúng. Nhưng kim cương này phải được cắt gọt. Bây giờ, nó tương phản lại với những viên chưa được cắt. Phải được cắt lại, và rồi anh em phải nhận một biên lai từ nơi mà anh em mua nó, bởi vì nó trị giá đến hàng triệu đô-la.

Tôi muốn ví sánh Đức Chúa Trời với viên kim cương đó.

¹⁰⁶ Vậy thì, viên kim cương được cắt gọt để nó sẽ phản chiếu những nét lóng lánh bên trong nó, ánh sáng lóng lánh trong viên

kim cương đó. Nó phải được cắt gọt tỉ mỉ mọi cách, mọi hình dạng nhỏ bé, trở thành ba đỉnh. Đặt ba đỉnh này vào một viên kim cương, và một ánh sáng đi qua vật có ba đỉnh này sẽ cho ra bảy màu, đấy, tạo ra bảy màu.

¹⁰⁷ Và bây giờ để ý, “Chúa đã vì tội lỗi của chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương.” Thấy đó, Ngài đã bị đâm, bị thương tích, Viên Kim Cương vĩ đại đó, mà từ Ngài có thể phản chiếu ra những ân tứ cho Hội thánh.

Và nó không phải là ánh sáng; bởi vì, ánh sáng phải trở lại, khi mặt trời ra khỏi nó, để đến nơi mà nó đã bị cắt.

Nhưng mỗi một mảnh nhỏ được bào ra thì không bị hủy bỏ; nó được đưa vào sử dụng. Nhiều mảnh nhỏ đó được chế ra những cây kim Victrola. Và những cây kim đó được mang ra, từ những mảnh vụn của viên kim cương, tạo ra âm nhạc được ghi trong đĩa hát.

¹⁰⁸ Tôi hy vọng anh em hiểu những gì tôi nói. Mảnh vỏ bào từ Đấng Christ, ân tứ từ Đấng Christ, đặt trên Kinh Thánh, nói ra những sự mâu nhiệm giấu kín của Đức Chúa Trời với kẻ tin. Ngài biết sự bí mật trong lòng. Ngài biết từng người. Anh em tin điều đó không?

Không phải là viên kim cương nói, “Bạn biết tôi là gì không?” Chính là nó từ đâu mà ra. Kim cương là kim cương bởi vì nó ra từ một viên kim cương.

¹⁰⁹ Và đó là cách mà các ân tứ của Thánh Linh có, một...với con người, nó là một phần của Kim Cương đó. Nó được ban cho, được đem xuống, và được đem vào thành một ân tứ, để thông giải, rao giảng, dạy dỗ. Có năm ân tứ thuộc linh; sứ đồ, tiên tri, giáo sư, mục sư, nhà truyền giáo, và tất cả họ nhằm mục đích gây dựng Thân thể của Đấng Christ. Và thật chắc chắn như có giáo sư, mục sư, thì cũng phải có tiên tri. Chúng ta biết điều đó.

¹¹⁰ Và chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời được bày tỏ ra trong ngày cuối cùng, giữa dân sự Ngài, với Dòng dõi được chọn, theo Kinh Thánh, trong hình thức tiên tri. Điều đó chính xác với Lời. Không phải con người là Đức Chúa Trời, nhưng mà ân tứ đó là Đức Chúa Trời. Anh em hiểu không? Và đó là cây kim.

Bây giờ, một đinh ghim sẽ không quay một đĩa hát cho đúng được. Một cây kim may bình thường cũng không thể quay một đĩa hát cho đúng được. Nhưng phải là một cây đinh kim cương, mới là tốt nhất. Nó mang lại một âm thanh rõ ràng, một cây kim nhọn bằng kim cương.

111 Cầu xin Chúa, tối nay... Báo cáo về cuộc đời của anh chị em, bất cứ điều gì sai trật với anh chị em, bất cứ điều gì mà anh chị em đang ước muốn từ Đức Chúa Trời, xin cho Đấng Chủ Tế vĩ đại là Đấng đang nắm giữ cây kim trong tay Ngài, xin Ngài đặt chiếc kim đó trên đời sống anh em và bày tỏ cho chúng ta anh chị em ở đây để làm gì, anh chị em muốn điều gì; rồi chúng ta sẽ biết được Ngài hiện ở đây.

112 Lạy Cha Thiên thượng, xin Cha ban cho điều đó trước khi con bắt đầu hàng người xin cầu nguyện này, không có ý định làm việc này, nhưng xin Cha nhậm lời con, để mọi người có thể biết. Có thể là những người lạ mới đến đây để được cầu nguyện. Con không biết họ, nhưng Ngài biết. Và Phao-lô đã nói, “Nếu anh em nói tiếng lạ, mà không có sự thông giải hoặc không được ban cho sự soi sáng, thì mọi người sẽ cho rằng anh em bị điên. Nhưng nếu một người nói tiên tri và bày tỏ những sự trong lòng, thì họ sẽ nói, ‘Quả thật là Đức Chúa Trời ở cùng các anh.’” Xin điều đó diễn ra lần nữa, Chúa ôi, trong thì giờ muộn màng này. Ngài đã hứa điều đó, và nó cũng sẽ xảy ra. Nhon Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

113 Bây giờ tôi không biết có bao nhiêu người bệnh ở đây tối nay, ở đây chứ? Hay là Billy đã phát thẻ cầu nguyện...? Thẻ cầu nguyện có được phát ra không? [Các anh em nói, “Có.”—Bt.] Có rồi.Ồ, tôi đoán là mỗi người bệnh đều có thể cầu nguyện, nhưng tôi không biết anh em viết gì trên đó. Tôi nghĩ là anh ấy chỉ phát thẻ thôi; anh em cứ viết vào đó điều gì anh em muốn. Có phải thẻ đó không? Chỉ nhận thẻ; các bạn viết lên đó những gì mình cần.

114 Tôi không biết hết anh chị em. Bao nhiêu người ở đây biết là tôi không biết anh chị em, tuy nhiên anh chị em đau ốm, và anh chị em sẽ nói thế này, “Những gì tôi đã nghe anh nói hôm nay, ‘Đức Chúa Trời ở đằng sau làn da. Đức Chúa Trời ẩn mình dưới

da thịt con người, che giấu chính Ngài”)? Nhưng nếu anh chị em có con mắt thuộc linh, thì anh chị em có thể mở ra và thấy Ngài, thấy Ngài là Ai. Và anh chị em tin điều đó. Chúa Jêsus phán, “Kể nào tin Ta cũng sẽ làm việc Ta làm; lại sẽ làm việc lớn hơn nữa, vì Ta đi về cùng Cha.” Bây giờ, ước gì anh chị em tin bằng cả tấm lòng!

115 Bao nhiêu người ở đây bị đau, và biết rằng tôi không hề biết anh chị em, biết điều gì không ổn với anh chị em? Cứ đưa tay lên, nói, “Tôi bị đau. Tôi có nhu cầu.” Bao nhiêu người có ước muốn trong lòng, không đau ốm, nhưng có ước muốn trong lòng? Anh chị em biết điều gì mà tôi...Được rồi. Không có người nào, mà tôi đã thấy, ngoài bàn tay của họ đưa lên. Bây giờ, tôi không biết...

116 Tôi biết người đàn ông này đang ngồi đây. Tôi tin chắc rằng đó là Anh James, và tôi nghĩ đó là Chị James. Anh Ben, tôi biết. Chỉ thấy mặt anh vài lần, thỉnh thoảng; anh ấy chụp hình. Nhưng...

Hãy để ai đó phía sau ở đây, bất cứ chỗ nào, cứ...Tôi—tôi—tôi thách thức điều này, dựa trên cơ sở, và sự kết thúc Sứ điệp này.

117 Anh em biết rằng Chúa đã hứa điều này xảy ra trong những ngày sau rốt không? Ngài đã hứa. Hiểu không? Bây giờ tôi không thể làm cho nó xảy ra. Đấy, tôi—tôi không thể làm điều đó. Ngài phải làm điều đó. Ngài là Đấng làm điều đó; chứ không phải tôi. Nhưng tôi tin nơi Ngài, nếu không thì tôi chẳng đứng đây để nói với anh em điều gì đó mà tôi không tin. Bây giờ, anh chị em hãy cầu nguyện, và nói như vậy, “Lạy Chúa Jêsus, Kinh Thánh dạy con rằng Ngài là Thầy Tế lễ Tối Cao ngay bây giờ, mà có thể cảm thông những sự yếu đuối của chúng con.” Tôi không quan tâm anh chị em đang ở đâu. Và chỉ cần nói, “Con tin Ngài. Và, bởi đức tin, con tin những gì người đó nói ngày hôm nay.”

118 Đó là những gì Thiên sứ đã bảo tôi, “Hãy làm cho người ta tin người.” Và nếu tôi nói Lời của Chúa, thì đó không phải là “hãy tin tôi,” mà ấy là “hãy tin Lời.”

Nếu đó không phải là Lời, thì đừng tin. Nhưng nếu anh chị em tin nó là Lời, thì bất cứ nó là điều gì, anh chị em cầu xin và

anh chị em tin, và thấy Ngài vẫn có thể bày tỏ những gì trong lòng anh em không.

119 Và ai cũng biết rằng Kinh Thánh đã nói, rằng, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.”

Đó là cách mà Áp-ra-ham biết rằng đó là Đức Chúa Trời, khi Ngài có thể nói cho biết điều mà Sa-ra đã tự nhủ trong trại, điều gì bà nghĩ về; khi Ngài phán, “Ta sẽ thăm viếng ngươi,” và Sa-ra nghĩ trong lòng rằng, “Điều đó không thể là vậy được.”

120 Bây giờ, tôi nói Ngài ở đây để chữa lành cho anh chị em. Anh chị em nghĩ gì về điều đó? Giá như anh chị em chỉ tin thôi! Bây giờ, tôi không thể, tôi không có cách nào cả; Cha trên Trời biết điều đó. Hiểu không? Tôi thật sự phải thấy điều đó. Và những gì tôi thấy, thì tôi nói; và những gì tôi—tôi không thấy, dĩ nhiên, tôi không thể nói. Nhưng Ngài đúng là Thượng Đế! Nếu Ngài làm điều đó cho anh chị em, đức tin anh chị em có gia tăng không?

Rao giảng như thế, điều đó hầu như cũng làm nóng cháy thêm trong tôi một chút. Nhưng Ngài đang ở đây. Tôi ý thức về điều đó.

121 Nhìn một người khi anh cúi đầu ở đây, ngay phía sau đây. Vợ anh ngồi cạnh anh, cũng đang cầu nguyện. Ngay ở đây. Có điều gì đó trong lòng anh. Vợ anh, đang cầu nguyện. Có một gánh nặng trong lòng anh. Chính là vì mẹ vợ của anh. Đúng thế. Anh có tin rằng Chúa có thể bảo với tôi có gì không ổn với mẹ vợ anh không? Tôi không biết anh. Chúng ta là người lạ với nhau. Vậy điều đó đúng chứ? Anh có tin rằng Chúa có thể cho tôi biết điều gì không ổn với bà ấy không? Bà ấy không có ở đây. Tôi thấy một khoảng cách rất xa; bà ấy đang ở hướng đông tính từ đây. Bà đang ở Ohio. Đúng thế. Bà đang đau khổ về tình trạng máu. Bảo vợ anh lấy chiếc khăn tay đang kia, chị ấy đang khóc, hãy đặt khăn trên bà ấy. Đừng nghi ngờ gì cả; bà ấy sẽ khoẻ thôi. Tin điều đó không?

122 Đây là một thiếu nữ nhỏ nhắn đang ở ngay phía trước mặt tôi. Nàng đang khóc. Có điều gì không ổn với đứa con đó, tôi không biết...Không, không có gì không ổn. Nàng có một sự ham

muốn. Nàng đang muốn nhận lãnh báp-têm bằng Chúa Thánh Linh. Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hãy tin, hỡi con, con sẽ nhận lãnh Nó. Đúng thế. Đừng nghi ngờ.

¹²³ Đây một phụ nữ đang ngồi ở cuối dãy. Chị đang cầu nguyện. Tôi là người lạ đối với chị ấy, nhưng chị bị phủ bóng. Chị đã phẫu thuật. Nếu chúng ta là người lạ với nhau, tôi cho là vậy. Tôi không biết chị. Chị không biết tôi, có lẽ chỉ nghe nói về tôi. Chị không phải người ở đây. Chị là người lạ giữa chúng tôi. Chị ở Wisconsin. Thành phố đó là Milwaukee. Và bệnh của chị là ung thư; nó ở trên ngực. Ca mổ này đến ca mổ khác, vẫn không thành công. Hãy để đức tin, chạm đến gấu áo của Ngài, hãy tin điều đó ngay giờ này. Dầm thấm nó trong lòng chị; nó sẽ ứng nghiệm. Hãy có đức tin!

¹²⁴ Một người ngồi đằng kia trong góc phòng ở đây. Anh ấy đang cầu nguyện cho mẹ anh. Anh là người lạ với tôi. Tôi không biết anh. Nhưng anh đang cầu nguyện cho mẹ anh. Và mẹ anh cũng mang cùng chứng bệnh như phụ nữ này, bệnh ung thư. Hay là, bà ta rất sợ nó, căn bệnh đó. Có một người anh đang cầu nguyện cho, và người đó bị đau lưng. Anh ấy, tôi thấy anh ấy cũng say. Anh ấy là người nghiện rượu. Anh trai của anh. Anh không ở đây. Anh ở Illinois. Anh tin là Chúa có thể nói cho tôi biết tên anh không? Farmer. Đúng thế không? Hãy đưa tay anh lên. Hãy tin!

¹²⁵ Có người nào đó đang quỳ gối bên người khác, cầu nguyện, người nào đó đang nằm trên giường. Được rồi. Chị có tin những điều chị nghe, là Lê thật không, thưa chị? Chị tin. Nếu tôi có thể chữa lành cho chị, thì tôi sẽ đến làm điều đó. Nhưng Đấng Christ đã chữa lành cho chị rồi, chị thấy đó. Chị chỉ phải tin thôi. Quý bà đang đứng đó, cầu nguyện, đang cầu nguyện cho chị được đưng đến. Tôi không biết chị, nhưng Chúa biết. Chị cũng ở ngoài thành phố này. Đúng thế. Chị ở Illinois. Điều đó chính xác. Thành phố chị ở là East Moline, Illinois. [Người chị đó nói, “Đó là thành phố nơi tôi được sanh ra.”—Bt.] Chị bị bệnh ung thư. Chị là vợ của một nhà truyền giáo. Chị có tin không? [“Có.”] Chị sẽ chết, nằm chết ở đó. Sao chị không tiếp nhận Ngài đêm nay, và thưa rằng, “Con tin, trong lòng, với đức tin của con trên bất cứ điều gì hiện

xảy ra ở đây, con tin rằng con được chữa lành. Con ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời.” Hãy đứng lên, tin, đi về nhà và được chữa lành. Chị ấy đó.

Anh chị em tin bằng cả tấm lòng của mình chứ? [Hội chúng vui mừng—Bt.] Chúng ta hãy ngợi khen Chúa.

¹²⁶ Lạy Cha Thiên thượng, chúng con cảm tạ ơn Cha vì hết thấy sự thương xót và nhân từ của Ngài. Chúng con cảm ơn Cha, vì, Ngài vẫn ở đây, ngay giữa mọi bệnh tật này. Trong thế gian hư hoại này, tuy nhiên Ngài vẫn ở đây. Xin để Thánh Linh Ngài, Chúa ôi, vẫn cứ ở với chúng con. Chúng con thấy rằng Ngài ở đây, Đức Chúa Trời mặc lấy da thịt con người, ở trong lòng người; ban đức tin, sự khả thị, và khả tượng. Ngài là Đức Chúa Trời trong Hội thánh Ngài, Đức Chúa Trời ở trong dân sự Ngài. Chúng con cảm ơn Cha về điều này, Chúa ôi. Và xin cho mọi người tin, tối nay, với sự đồng một lòng, và xin cho họ được chữa lành. Con cầu nguyện, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹²⁷ Bao nhiêu người ở đằng kia có thể cầu nguyện, ở phía bên kia? Xin để những người ở phía bên kia, di chuyển về phía sau, đến ngay ở giữa lối đi này. Những người ở lối đi trên kia, đi ra ngay lối đi này, vào chỗ của mình, đi ra ngay lối này. Hãy để những người đó, ngay khi họ ổn định, hàng này tiếp hàng kia.

¹²⁸ Mời các trưởng lão lên đây. Anh Roy, xin Chúa ban phước cho anh; tôi không biết anh ngồi ở đó. Tôi muốn các chấp sự của hội thánh lên đây ngay lập tức, nếu như họ có thể rời khỏi chỗ mình để lên đây. Xin đến giúp đỡ họ một chút.

Tôi muốn mỗi người mà sẽ được cầu nguyện cho, hãy đưa tay của mình lên, nói lời này theo tôi.

Lạy Chúa, [Hội chúng nói, “Lạy Chúa,”—Bt.] con tin. [“con tin.”] Xin Ngài giúp cho sự không tin của con. [“Xin Ngài giúp cho sự không tin của con.”] Con tin [“Con tin”] rằng trong sự Hiện diện của Ngài, [“rằng trong sự Hiện diện của Ngài,”] khi con làm theo Lời Ngài, [“khi con làm theo Lời Ngài,”] và con...những bàn tay được đặt trên con tối nay, [“và những bàn tay được đặt trên con tối nay,”] con sẽ nhận lãnh sự chữa lành, [“con sẽ nhận

lãnh sự chữa lành,]” trong Danh Chúa Jêsus. [“trong Danh Chúa Jêsus.”] A-men. [“A-men.”] Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

¹²⁹ Bây giờ hãy xem. “Lời cầu nguyện bởi đức tin sẽ cứu được người đau. Nếu họ đặt tay trên người đau, người đau sẽ được lành.” Ngài phán với Nô-ê trời sẽ mưa. Không bao giờ—Ngài không bao giờ...Tôi không hề nói, “Ngay khi—khi anh được cầu nguyện cho, anh sẽ được lành.” Ngài phán, “Họ sẽ được lành.”

¹³⁰ Ngài phán với Nô-ê trời sẽ mưa. Trời không hề mưa trong một trăm hai mươi năm, thế mà trời đã mưa.

Ngài phán với Áp-ra-ham rằng Sa-ra sẽ sinh cho ông một đứa con. Điều đó đã không xảy ra trong hai mươi lăm năm, thế nhưng ông đã có con.

Ngài phán với Ê-sai một trinh nữ sẽ thọ thai. Điều đó không hề xảy ra trong tám trăm năm, nhưng nàng đã thọ thai.

Đúng thế không? Ngài đã hứa điều đó! Dù có lâu bao nhiêu đi nữa, Ngài vẫn làm thành điều đó, dù sao chăng nữa. Anh em tin điều đó.

¹³¹ Xin tiến về phía trước giờ này. Mời Anh Capps hướng dẫn hội chúng hát. Anh em sẽ lấy thẻ chú? Bây giờ xin để mọi người cầu nguyện.

¹³² Lạy Cha chúng con ở trên Trời, chúng con đang vâng theo mạng lệnh Ngài bằng sự đặt tay trên những người đau này. Con không biết điều gì khác Ngài có thể làm, lạy Chúa, vì Ngài đã phán, trong Lời Ngài, Ngài đã mua chuộc sự chữa lành cho họ. Ngài đã chứng minh rằng Ngài đang ở với chúng con tối nay, Lời mà có thể xem xét tư tưởng trong lòng. Ngài đã chứng tỏ điều đó, rằng Ngài đang ngự giữa chúng con. Và con cầu nguyện, Ngài, Cha ôi, rằng Lời Ngài, không thể qua đi, sẽ được làm cho rất thật với mỗi tấm lòng! Mà Ngài đã phán, “Nếu các ngươi có thể tin; mà không nghi ngờ, nhưng tin điều đó; thì hãy nói với núi này rằng, ‘Hãy dời đi,’ và không nghi ngờ, nhưng tin điều đó thì nó sẽ ứng nghiệm!” Ngài không nói là khi nào.

¹³³ Ngài phán với nhiều người, vào ngày lễ Ngũ tuần, đi lên đó và chờ đợi. Ngài không hề nói ngày, giờ; Ngài phán, “cho đến khi.” Bây giờ họ đang đến đây để nhận lãnh sự chữa lành của mình.

Xin cho họ đừng bao giờ suy nghĩ đến điều gì khác ngoài họ được chữa lành, cho đến khi sự giải cứu đến. Chúng con vâng lời Ngài bằng sự đặt tay, trên họ, như những người tin. Trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹³⁴ Được rồi, hãy đến ngay bây giờ. [Anh Branham và các anh em đặt tay trên nhiều người, và cầu nguyện cho từng người trong hàng người xin cầu nguyện chữa lành. Bằng trống—Bt.] Anh chị em được chữa lành. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Cứ tiếp tục. Tốt lắm!...?...[Bằng trống.]

Mọi sự đều có thể, chỉ tin mà thôi;
Chỉ tin mà thôi, chỉ tin mà thôi,
Mọi...

Lạy Chúa Jêsus, con cầu nguyện cho những chiếc khăn tay này bây giờ, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Không ngạc nhiên nếu chúng ta có thể thay đổi lời:

Bây giờ tôi tin, bây giờ tôi tin,
Mọi sự đều có thể được, bây giờ tôi tin;
Bây giờ tôi tin, bây giờ tôi tin,
Mọi sự đều có thể được, bây giờ tôi tin.

¹³⁵ Anh chị em có tin rằng những gì đã được cầu xin và ao ước sẽ được nhậm lời không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Nó sẽ xảy ra.

¹³⁶ Tôi thấy, đi ngang qua hàng người xin cầu nguyện cách đây một lát, là mấy người bạn Ý của tôi đến từ Chicago. Bao nhiêu người ở đây biết Chị Bottazzi ở Chicago? Ồ, anh chị em biết đấy, chị ấy bị bệnh—bệnh tâm thần, suy nhược thần kinh vừa mới đây, rất, rất tệ. Nhưng buổi sáng ở Chicago tại buổi điểm tâm của anh em Thương Gia Cơ-đốc, tôi bảo chị, trong sự cảm thúc của Chúa Thánh Linh. Chị trở lại với một bên, và chị thật sự không làm chủ được chính mình. Và tôi nói, “Chị ơi, chị sẽ không khỏi ngay đâu, nhưng chị sẽ khoẻ mạnh.” Tôi nói, “Chị sẽ khỏi trong vòng mười tám tháng, hoặc là hai năm, trong khoảng đó chị sẽ bình phục hẳn.”

¹³⁷ Ngày nọ trong khi đang nói chuyện với chị ấy...Tôi nghe chị làm chứng, rất sung sướng, hạnh phúc nhất trong suốt cả đời

chị. Chị đang lái xe. Chị không thấy bình an, sự Hiện diện của Đức Chúa Trời dường như đã rời khỏi chị; tất nhiên, đó là sự căng thẳng thần kinh, anh em biết đấy; và đột nhiên nó trở lại với nỗi vui mừng lớn lao tuôn chảy trong chị, và quyền năng của Chúa Thánh Linh đổ xuống trên chị. Chị khóc, chị la lớn, chị—chị đã... Họ đã thật sự có một thời gian tuyệt vời, cách đây ba hay bốn tuần, hay một tháng. Và tôi đã nghe chị làm chứng, Chúa nhật tuần trước, và chị nói, “Anh Branham à, khi tôi quay lại, tôi đánh dấu và mua cuộn băng đó. Và chính xác là mười tám tháng, cho đến ngày đó.” A-men.

Anh chị em có yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ngài không tuyệt vời sao? [“A-men.”]

¹³⁸ Bây giờ, cũng Thánh Linh đó mà có thể tiên đoán một cách chính xác, không sai một lần nào, suốt những năm này; và, qua Lời Ngài, đã cố bày tỏ cho anh em hôm nay rằng Chúa Trời không phải là một đối tượng xa vời hay một nhân vật lịch sử nào đó. Ngài đang sống, thời hiện tại, Lời Ngài đã được bày tỏ. Chính Ngài ẩn mình trong xác thịt con người, trong Hội thánh Ngài, bày tỏ chính Ngài qua đức tin của anh em và đức tin của tôi, với nhau, đến với nhau, tạo nên đơn vị của Đức Chúa Trời. Tôi không thể làm gì được nếu không có anh em; anh em cũng không làm gì được nếu không có tôi; chúng ta cũng không thể làm gì nếu không có Đức Chúa Trời. Vì thế, mà kết hợp lại thành một đơn vị, sự kết nối. Đức Chúa Trời đã sai tôi đến vì mục đích ấy; anh em tin điều đó; và nó xảy ra. Thật sự như thế, đấy, được khẳng định hoàn toàn.

Tôi không quan tâm điều gì sai trật với anh chị em, người nào nói điều gì; nếu, từ đáy lòng mình, anh chị em tin rằng mình sẽ được chữa lành, không có gì có thể ngăn cản nó. Ngài phán vậy. Ngài phán rằng, “Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ chẳng qua đâu.” Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

¹³⁹ Bao nhiêu người sẽ cầu nguyện cho tôi trong những buổi nhóm khác khi tôi đi? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi là người cần lời cầu nguyện. Hiểu không? Mọi người bác bỏ tôi, đấy, ngoại trừ anh chị em, và hãy còn có Hạt giống ngoài đó.

¹⁴⁰ Tôi đã gửi thư đến Nam Phi. Họ không cho tôi đến đó trừ khi tôi ký giấy rằng tôi “sẽ làm báp-têm, trên phía trước đó, cho mỗi người ba lần; một lần cho Chúa Cha, một lần cho Chúa Con, và cho Chúa Thánh Linh, hướng mặt phía trước. Rồi phía bên kia, tôi làm báp-têm ở phía sau, một lần cho Chúa Cha... Và phải dạy rằng đó là Tín lý.”

Tôi đã viết một lá thư cho họ. Tôi nói rằng, “Chúa Thánh Linh đã cố gắng, trong mấy năm cuối này, cho phép tôi trở lại châu Phi. Ngài muốn dùng chức vụ của tôi ở đó nơi mà ba mươi ngàn linh hồn tiếp nhận Đấng Christ trong một buổi chiều.” Tôi nói, “Hãy nhớ, huyết của linh hồn họ sẽ đổ xuống trên các ông, chứ không phải tôi. Tôi được mời đến, nhưng các ông không muốn làm điều đó.”

Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra trong ngày này khi Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời bị họ loại ra khỏi hội thánh, Lời bị chối bỏ? Nhưng trong—trong mọi sự đó, Ngài vẫn đang bày tỏ chính Ngài cho dân sự Ngài. Anh em há không biết ơn về điều đó sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

¹⁴¹ Và tôi đi ngang qua, tối nay, đặt tay tôi trên họ, vài phụ nữ có tuổi, một số người trẻ, một số người già, vài thanh niên, cụ già nào đó, cũng ướt đẫm như tôi. Tôi nghĩ, “Ngồi đó, ngồi đó lắng nghe Lời còn những người khác trên thế giới nghĩ họ bị điên.” Hiểu không? Họ là—họ là cái bu-lông. Đấy, Đức Chúa Trời có ở đây để kéo anh em lên, kéo anh em ra khỏi bệnh tật của mình. Đó là một lời hứa trong Lời. Cứ nhớ rằng, nó sẽ bắt đầu siết chặt, “Ta sẽ kéo họ; nếu Ta được kéo lên, Ta sẽ kéo họ.” Ngài sẽ kéo nó ra khỏi anh em. Chắc chắn Ngài sẽ làm. Anh em chỉ tin Ngài thôi, hãy có đức tin nơi Ngài. Đừng nghi ngờ Ngài. Hãy tin Ngài.

¹⁴² Xin cầu nguyện cho tôi. Khi anh em không còn ai khác để cầu nguyện cho, cứ nhớ đến tôi.

Và rồi cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Cho đến
lúc chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc chúng ta gặp...

Cảm ơn anh chị em đã đến không ngại đường xá xa xôi. Cầu xin Chúa che chở anh chị em khi đi đường về nhà!

Cho đến lúc chúng ta...

Xin chào mừng hết thảy các Cơ-đốc nhân, xin chào, từ nhóm này ở đây. Cầu xin sự bình an của Đức Chúa Trời ở cùng anh chị em! Chúc bình an!

Chúa ở cùng anh tận khi ta trùng phùng!

[Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Chúa Ở Cùng Anh*—Bt.]

...cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

...tại chân Chúa Jêsus chúng ta gặp nhau;

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

Chúa ở cùng anh tận khi ta trùng phùng!

¹⁴³ Tôi rất vui mừng. Anh chị em thấy, có một số, nhiều điều tôi không biết, nhưng cũng có một số việc tôi biết. Tôi rất biết ơn anh chị em. Tôi thật là vui mừng được cộng tác với anh chị em. Tôi vui mừng là một trong anh chị em. Cầu xin Chúa ở cùng anh chị em. Ngài sẽ ở cùng. Ngài sẽ chẳng hề lìa khỏi anh chị em. Ngài sẽ chẳng bao giờ lìa bỏ anh chị em. Ngài sẽ chẳng bao giờ lìa khỏi anh chị em. Anh chị em đã đột nhập qua bức màn giờ này. Hiểu không?

¹⁴⁴ Rất vui gặp Anh Palmer tối nay, một trong các mục sư cộng tác của chúng ta ở trên đây, đến từ Georgia. Anh Junior Jackson đang ở đầu đó trong tòa nhà, trong góc phía sau, chúng tôi thật hân hạnh vì anh ấy có mặt ở đây. Anh Don Ruddell ngồi ở đằng kia. Ôi, rất nhiều! Tôi không biết hết, nếu tôi bỏ sót người nào... Anh Ben Bryant ở đây, và nhiều người khác ở đây, anh em tốt quý, Willard Collins. Chúng tôi rất vui mừng vì sự có mặt của tất cả anh em ở đây.

Xin anh em cứ đứng tại chỗ, một chút nữa lúc này. Chúng ta hãy cúi đầu giờ này.

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc tại chân Chúa Jêsus chúng ta gặp nhau; cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

...cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

Chúa ở cùng anh tận khi ta trùng phùng.

¹⁴⁵ Anh chị em cảm thấy sự khăng khít của sự thông công với Thánh Linh không?

Chúng ta hãy ngân nga bài đó. [Anh Branham và hội chúng ngân nga bài *Chúa Ở Cùng Anh—Bt.*]

Tôi để ý thấy Anh McKinney, từ Ohio, đến với chúng ta. Anh John Martin và em trai của anh ấy. Rất vui mừng có tất cả các anh em ở đây. Tôi có thể không thấy hết, thưa các anh em. Ngài biết anh em.

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Xin cho lòng tôi và lòng các anh chị em, với lòng Đức Trời, là một cho đến lúc chúng ta gặp nhau! [Anh Branham và hội chúng tiếp tục ngân nga bài *Chúa Ở Cùng Anh—Bt.*]

(Tôi muốn mời người nào đó cầu nguyện kết thúc buổi nhóm...?..)

Trong khi chúng ta cúi đầu giờ này trong sự cầu nguyện.

¹⁴⁶ Cố gắng để mỗi quý vị mục sư truyền đạo biết rằng chúng tôi vui mừng vì sự có mặt của quý vị ở đây, cùng tất cả tín đồ, quý tín hữu đến từ Tennessee, Ohio, và khắp cả nước. Một số phụ nữ tôi đã gặp ở đằng kia ngày hôm nay, tất cả từ Boston đến. Các anh em da màu từ trên đó, cũng có mặt ở đây, sáng nay. Rất nhiều nơi khác nhau trên cả nước; tôi cảm ơn các bạn, bạn bè trung tín yêu dấu của tôi. Cầu xin Chúa ở cùng anh chị em. Tôi gọi anh chị em là bạn tôi. Nhớ Chúa Jêsus nói gì về điều đó không? “Một người bạn triu mến hơn anh em ruột,” vâng, một người bạn. Trong khi chúng ta cúi đầu giờ này...Cho đến khi chúng ta gặp lại trong vài ngày nữa, xin Chúa ở cùng anh chị em.

¹⁴⁷ Tôi sẽ mời anh em trung tín, tốt quý của chúng ta, Anh Richard Blair, mời anh dâng lời cầu nguyện kết thúc buổi nhóm.
Mời Anh Blair.

64-0614E Người Lập Dị
Đền tạm Branham
Jeffersonville, Indiana Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org